

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Haziran 2017 Sayı: 62

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Savaşın boyutları ve çapı genişliyor. Trump'ın başta Suudi Arabistan olmak üzere Arap ülkelerine yaptığı gezinin ardından, Körfez'de işler karıştı. S. Arabistan'ın öncülüğünde 11 ülke Katar'a ambargo uygulamasına geçti. ABD'nin Ortadoğu'da yürüttüğü savaşın üssü ve finans kaynağı olan Katar, şimdi IŞİD'e ve Müslüman Kardeşler'e destek vermekle suçlanıyor! Hem de aynı suçu birlikte işledikleri ortakları tarafından...

Sıranın kendine gelmekte olduğunu fark eden AKP hükümeti, Katar'a arka çıkmakta gecikmedi. Katar'la işbirliği anlaşmasını apartopar meclisten geçirdi. Katar'a gıda yardımıyla asker göndermeye kadar pek çok destekle yanında saf tuttu.

Katar'a asıl destek İran'dan geldi. Gıda yardımı uçaklarını göndererek ambargoyu deldi. Aynı günlerde İran'da IŞİD bombaları patlamaya başladı. Humeyni'nin mezarı ve İran meclisi gibi sembolik yerlerde patlayan bombalar, savaşı İran'ın içine taşıyan ciddi bir ataktı. Ve bu İran'da ilk kez oluyordu.

ABD'nin Ortadoğu savaşında hedefe çıktığı asıl ülke İran'dır. Suriye savaşı dolaylı olarak İran'a açılmış bir savaştı. Ancak bu savaşta İran bölgedeki gücünü daha da arttırdı. Belli ki ABD, en sembolik yerlerden vurarak İran'a gözdağı veriyor. Fakat Irak ve Suriye'de bile kaldırdığı taşları ayağına düşüren ABD'nin İran gibi çetin bir cevizle başetme olanağı yok. Zaten saldırıların ardından İran açıkta S. Arabistan'ı hedef gösterdi ve karşılıksız bırakmayacağını duyurdu.

Sayfa 2'de sürüyor

Savaşa ve faşizme karşı

Zafer direnen emekçinin olacak!

Savaşa ve faşizme karşı

ZAFER DİRENEN EMEKÇİNİN OLACAK!

Trump sonrası ABD'nin yeniden yükselttiği savaş politikasının her yerden dikişleri atıyor. Almanya ile başlayan gerginlik AB ülkeleriyle ilişkilerini de doğrudan etkiliyor. Trump, önce NATO'yu oluşturan ülkeleri "ABD'nin paraziti" olarak nitelemişti. Ardından G-7 toplantısında, Almanya'yı hem NATO'da üstüne düşeni yapmamakla, hem de ABD'de fazla araba satarak otomotiv endüstrisini baltalamakla suçladı.

Bu suçlamalar üzerine Merkel "ABD ve Britanya'ya artık güvenemeyiz" diyerek sadece ABD'yi değil, İngiltere'yi de karşısına aldı. Zaten İngiltere Brexit ile AB'den ayrılmıştı. "Avrupa kaderini artık eline almalı!" diyen Merkel, AB'nin ayrı bir odak oluşturmamasını istiyordu. Fransa'da seçimleri yeni kazanmış olan Macron da, ilk yurtdışı gezisini Almanya'ya yaparak bu çağrıya yanıt verdi. ABD-İngiltere eksenine Almanya-Fransa ile karşılık vermiş oldular.

Merkel bununla da kalmayıp, "Şangay İşbirliği Örgütü"nün iki büyük ülkesi Hindistan ve Çin'in başbakanları ile ülkesinde görüştü. Almanya'nın Rusya ile de sıkı ilişkileri bulunuyor. Böylece emperyalist savaşta ABD-AB bloku çatırdamaya Rusya-Çin bloku ise güçlenmeye başladı.

Trump geldiğinden bu yana ABD'de işler hiç iyi gitmiyor. Elbette ABD'nin politikaları, başkana göre değişmiyor. Ancak Trump'ın patavatsızlıkları ABD'nin imajını iyice zedeliyor. Onun için Trump'ın başkanlığının uzun sürmeyeceği daha fazla konuşulur oldu. Ve Amerikan mahkemeleri, Trump hakkında "anayasayı ihlal"den dava açtı. Gerekece olarak da adaylığı döneminde şirketleriyle ilişkisini kesmemiş olması gösterildi. Bu dava ile Trump'ı görevden almanın yolu açılabilir. Başka ülkelerin içini karıştıran, savaşları çıkartan ABD, şimdi kendi içinde sorunlar yaşar hale geldi.

ABD'nin savaş arabasına binen AKP ve Erdoğan ise, ayakta kalabilmek için her yolu deniyor. 16 Nisan referandumundan sonra ABD ile ilişkileri düzeltmek için Trump'la görüşmeye koşu koşu gittiler. Ancak toplam 25 dakika süren görüşmede elleri boş kaldı. "Rakka operasyonunu YPG ile değil bizimle yap" diye yalvar-yakar olmalarına rağmen, ABD operasyonu YPG ile yapacağını ilan etti, hatta YPG'ye ağır silahlar veren anlaşmayı ziyaretten hemen önce imzaladı.

Muhalefetin "ABD'ye gitme" çağrısına rağmen, herkese efelenen Erdoğan, salt Trump'la bir resim verebilmek için Beyaz Saray'a koştu.

Dahası, basın toplantısında, sözde çeviri hatasıyla, IŞİD'i desteklediklerinden dolayı özür bile diledi. Türkçesinde laf kalabalığı ile geçirilen konu, İngilizce olarak tüm dünyaya "Türkiye'nin özrü" şeklinde duyuruldu.

Buralardaki yenilgiyi, Erdoğan'ı protestoya gelen gruba vahşice saldırarak gözlerden gizlemeye çalıştılar. Erdoğan'ın korumaları, protestocu gruba saldırınca, ABD polisi de korumalara copla karşılık verdi. Bu, korumaların ABD'de ilk vakası değildi. Buna rağmen Türkiye, korumaları coplandığı için ABD'ye nota verdi. ABD Temsilciler Meclisi Dış İlişkiler Komisyonu ise, korumaların saldırısından dolayı Türkiye'yi oy birliği ile kınadı.

Emperyalistler karşısında el pençe AKP, işçi ve emekçilere saldırıda sınır tanımıyor. KHK ile işinden atılan kamu emekçilerinin direnişine vahşice saldırdılar. Açlık grevi yapan Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'yı tutukladılar, onlara destek veren analar dahil olmak üzere herkesi gaza boğup yerlerde sürüklediler. İşkenceyi artık polis otolarında, sokakta yapmaya başladılar.

OHAL'in asıl olarak işçi ve emekçilere karşı yapıldığı, her olayda kendini gösteriyor. Cam işçilerinin grevi de ertelendi. Buna karşın işçiler fabrikada kalıp iş bırakma eylemi başlattılar. İşçiler bir saatle başlayan iş bırakmanın her gün artarak fiile greve dönüşmesinden yanayken, sendika geriden aldı. Ancak bu eylemler bile patrona geri adım attırdı. Ekonomik olarak bazı kazanımlarla sözleşme imzalandı.

Kıdem tazminatını gaspetme yönündeki girişime de tepkiler artınca, yeniden görüşmek üzere geri çektiler. Benzer bir durum zeytinlikleri yok etme projesinde yaşandı. Maden ve sanayi şirketleri adına zeytinliklere göz koyan hükümet, her yerden yükselen tepkiler üzerine, meclise getirdiği teklifi komisyona geri gönderdi.

Bu örnekler, artan işkence ve saldırganlığa rağmen direnişlerin bitmediğini ve geri adım attırmayı başardığını gösteriyor. Çünkü "direnenler her zaman kazanmazlar ama kazananlar hep direnenler olur".

Okurlara...

Merhaba,

TÜSİAD toplantısında OHAL'in kaldırılmasını isteyen patronlara Erdoğan, "OHAL'den asıl karlı çıkan sizsiniz. Ne şikayetiniz var" diye karşı çıktı. Gerçekten de patronlar, bir taraftan uluslararası sermayeyi ülkeye çekebilmek için, ülkenin daha "demokratik" görünümü olmasına ihtiyaç duyuyor; bu nedenle Erdoğan'ın yarattığı "diktatör" modelinden rahatsızlık duyuyorlar. Ancak diğer taraftan, kitleleri kontrol altında tutabilme, baskı ve terör ile muhalefeti ezme konusundaki "başarısı"ndan dolayı da Erdoğan'a ihtiyaç duyuyorlar.

AKP döneminde hak gaspları pervasızca yürütülürken, en küçük bir kazanım elde etmek için bile büyük mücadeleler vermek gerekiyor. Zeytin yasasından grev mücadelesine kadar bu böyle. Mesela taşeronlara karşı yıllardır verilen mücadeleye rağmen, taşeron işçi

sayısı AKP döneminde, 387 binden 750 bini kamuda olmak üzere 2 milyona çıktı. Kazanmak için mücadeleyi büyütmek, örgütlü hale getirmek, sarı sendikalar ve reformist önderliklere karşı da savaşmak gerekiyor.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları, dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

62. Sayıda

3	Açılan davalar üzerinden yeniden 15 Temmuz
5	Yazı işleri müdürüne tutuklama kararı
6	İnsanlık onuru işkenceyi yenecek
7	Sur'da yıkım durdurulsun
8	"Gezi gibi direniş odağı olacak"
9	Kıdem tazminatı gaspedilmek isteniyor
10	Grev yasağı grevle kalkar
11	Kemal Gün oğlunun kemikleri için açlık grevinde
12	Haziran Direnişi 4. yılında
14	TÜSİAD'ın demokrasi maskesi ve gerçekler
16	Zeytine dokunma
17	İsviçre'de Kaypakkaya etkinliği
18	Tutsaklardan mesajlar
20	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
22	Trump Ortadoğu'yu karıştırdı

ü

zerinden neredeyse bir yıl geçecek. Ancak bir türlü aydınlanmayan yönleri ile halen soru işaretleriyle dolu bir darbe girişimi 15 Temmuz.

Geçtiğimiz ay darbeci oldukları iddiasıyla tutuklananların yargılanmaya başlanması ve onların verdikleri ifadeler, bu darbe üzerindeki soru işaretlerini daha da arttırdı. Ve yeniden 15 Temmuz'u tartışmaya açtı.

Esasında 15 Temmuz darbesine dair şaibeler hiç bitmiş değildi. **İlk günden itibaren başta Erdoğan olmak üzere birçok yetkilinin açıklaması birbirini tutmuyor, kendi içinde çelişkiler barındırıyordu.** MİT Müsteşarı ve Genelkurmay Başkanı hakkındaki şüpheler ortadan kalkmış değildi. Ardından darbenin en önemli sanığı durumundaki

Son gelişmeler üzerinden bir kez daha 15 Temmuz darbe girişimine ve sonrasında yaşananlara bakmakta yarar var. **İlk günlerde ortaya atıldığı gibi bu bir "tiyatro" mu, son dönemde öne çıkarılan tanımla "kontrollü darbe" mi, yoksa farklı faktörlerin biraraya gelmesiyle başarısızlığa sürüklenmiş bir girişim mi?** Daha önemlisi bu darbenin amacı neydi, arkasında kim ya da kimler bulunuyordu ve sonuçta kimin işine yaradı?

Sahipsiz darbe

Aralarında 38 kişilik "Yurtta Sulh Konseyi" üyesi olduğu öne sürülen isimlerin de bulunduğu 221 kişi hakkında açılan dava, Ankara'da görülmeye başlandı.

"15 Temmuz çatı davası" olarak geçen davada yargılananlar, darbe yaptıklarını

bir sis bulutu ile üstünü kapatmış ise, darbeciler de benzer bir taktiği uyguluyorlar. Bu da iki kesim arasında darbe öncesi ve sonrası çeşitli pazarlıklar yapıldığını gösteriyor. Darbeye dair her söyledikleri bu sis bulutunu daha da arttırmaktan başka bir şeye yaramıyor.

Sanıkların ifadeleri ile yeniden tartışmaya açılan konulara girmeden önce, nasıl bir yargılama sistemi ile karşı karşıya olduğumuza bakmakta yarar var.

15 Temmuz sonrasında yakalanan kişiler üzerinde estirilen terör, yapılan işkenceler, herkesin gözüne sokulmak istercesine medyaya servis edilmişti. Bu şekilde verilen ifadelerin, hukuken hiçbir geçerliliği olmayacağı ortada idi. Nitekim sanıklar da bu ifadeleri kabul etmediler. Örneğin darbeci olmakla suçlanan Erdoğan'ın koruma polislerinden biri, bütün kemiklerinin kırık halde hastanede yattığı sırada verilen ifadenin ne kadar doğru olabileceğini heyete soruyor.

Dolayısıyla **amacın, darbenin gerçek yüzünü öğrenmek ve darbecileri açığa çıkarmak olmadığı, daha o zamandan belli olmuştu.** Adil Öksüz ve daha bilmediğimiz kimi darbecilerin serbest bırakılması veya kaçmalarına gözyumulması da, bu durumu perçinliyor.

Asıl amaç, FETÖ'cü diye lanse edilen sanıklar şahsında tüm topluma gözdağı vermektir. Aynı mizansen, sanıkların mahkemeye götürülüşünde de sergilendi. Kolları kelepçeli ve her iki koluna askerlerin girdiği, güneş gözlüklü-silahlı bir tim eşliğinde tek sıra halinde dizilen sanıklar, önceden getirilmiş gerici-faşist grupların önünden geçirilerek, mahkeme salonuna alındı. "Vatan haini FETÖ", "Katil FETÖ", "Dursun bu hayasızca AKIN" yazılı dövizlerin, tekbir seslerinin ve "idam isteriz" sloganlarının arasında... Hatta sanıkların üzerine idamı simgeleyen ip bile atıldı.

Sanıkların hiç birinin üzerinde takım elbise-kavat yoktu. Bir sanık avukatının müvekkilinin kıyafetinden dolayı heyetten özür dilemesi ve "bu uygulamanın iyi hal indiriminden yararlanmamaları için yapıp yapılmadığı" sorusuyla durum anlaşıldı. Sanıklar duruşma öncesi Sincan F Tipi'nden L Tipi'ne aktarılmış, ceket-kavat yasağı konulmuştu; ayrıca cezaevine takım elbise alınmıyordu, önceden varolanların da giyilmesine izin verilmiyordu. AKP'ye yakın medya kuruluşları birkaç ay öncesinden "darbecilere tek tip elbise giydirilsin" kampanyası başlatmıştı, adeta onun hazırlığı yapılıyor gibiydi.

Açılan davalar üzerinden Yeniden 15 Temmuz

Adil Öksüz'ün gözaltından serbest bırakılması uzunca bir süre tartışıldı. Özellikle Kılıçdaroğlu, bu konu üzerinde ısrarla durdu ve Öksüz'ün bilerek salıverildiğini ima eden açıklamalar yaptı. Referandum sürecinde ise, "kontrollü darbe" tanımını ön plana çıkararak, AKP ve Erdoğan'ı çok kızdırdı.

Mayıs ayının son günlerinde darbe ile ilgili açılan davaların görülmeye başlanması ve aynı günlerde Meclis Darbe Girişimini Araştırma Komisyonu'nun raporunun açıklanması, 15 Temmuz'u yeniden gündemin ilk sırasına oturttu. Sanıkların savunmaları ve raporda ortaya dökülenler, 15 Temmuz üzerindeki sır perdesini kaldırmak bir yana daha da kararttı. "Kontrollü darbe" tezinin güçlenmesine yol açtı.

Adeta el birliği ile darbenin iç yüzü, arkasındaki güçler, darbe günü yaşananlar, kısaca darbeye dair gerçekler karartılmaya çalışılıyor. Darbeyi yapanlar da, darbenin muhatapları da bilinçli bir şekilde halktan gerçekleri saklıyorlar. Belli ki, bundan her iki kesimin de çıkarları bulunuyor.

Adeta el birliği ile darbenin iç yüzü, arkasındaki güçler, darbe günü yaşananlar, kısaca darbeye dair gerçekler karartılmaya çalışılıyor. Darbeyi yapanlar da, darbenin muhatapları da bilinçli bir şekilde halktan gerçekleri saklıyorlar. Belli ki, bundan her iki kesimin de çıkarları bulunuyor.

kabul etmediler. Darbenin "elebaşları" olarak gösterilen Akın Öztürk, Mehmet Partigöç, Mehmet Dişli gibi **generaller başta olmak üzere hemen hemen tüm sanıklar, "darbeci" olmadıklarını kanıtlamaya çalıştı.** Ya ortada bir yanlışlık vardı, hatta kendileri darbeyi önlemek için oradaydılar; ya da üstlerinden gelen emirleri uygulamak dışında bir şey yapmamışlardı.

"Zaferlerin sahibi çoktur, yenilgiler ise yetim kalır" sözüne uygun bir tablo çıktı ortaya. Ancak **bugüne kadar başarısız olan askeri darbelerin bile bir sahibi vardı.** Örneğin 27 Mayıs sonrası Talat Aydemir'in başını çektiği darbe girişimleri yenilgiye uğramış ve sonu idamla bitmiş olmasına rağmen, darbeciler yaptıklarını savunmuşlardı. Bu kez "sahipsiz bir darbe" ile karşı karşıyaydık. Yani 15 Temmuz, kimsenin üstlenmek istemediği lanetli bir darbe girişimi olarak kaydediliyordu.

Bu durum, sadece darbenin yenilgiye uğraması ile açıklanamaz elbette. **Nasıl ki AKP bugüne kadar 15 Temmuz hakkında doğruları açıklamamış, aksine**

Mahkeme heyetine gelince, onun da AKP tarafından özenle belirlendiği kimse için sır olmasa gerek. Dava başlamadan önce yapılanlar bunun somut göstergeleri. Örneğin **darbe iddianamesi, ısrarla Adalet Bakanlığı tarafından istenmiş ve orada bazı düzeltmeler yapılmıştı. Keza iddianameyi hazırlayan savcı, son anda görevden el çektiler.**

Diğer yandan “suçun şahsiliği ilkesi” bir yana bırakılmıştı. Sanıkların eşleri, çocukları, akrabaları ya tutuklandı, ya da işten atıldı. Sanıklar ve avukatları, tahliye talebinden önce mal varlıkları üzerindeki tedbirin kaldırılmasını istediler, “eş ve çocuklar aç” diyerek...

Darbeciler kendilerini acındırmak için birçok şey söyleyebilirler. Fakat darbeci de olsa herkesin adil yargılanma hakkı vardır. Yapılan işkenceleri, itibarsızlaştırma seremonilerini, cezaevindeki baskıları, yargısız infazları ve hukuk-dışı uygulamayı onaylamak mümkün değildir. Her kim olursa olsun, bunlara ilkesel olarak karşı durmak gerekir. Dergimizin önceki sayılarında “darbeci” diye alınan kişilere işkence yapılmasına karşı çıktığımızı belirtmiştik. Aynı durum yargılama süreci için de geçerlidir.

Fakat burjuvazi kendi içindeki çatışmalarda bile ilke-kural tanımıyor. Daha düne kadar kolkola olan, “beraber yürüdük biz bu yollarda” diyen “kardeşler” bile, birbirlerine karşı en vahşi yöntemi uygulamaktan geri durmuyor. **İki taraf da yalan ve demagogjiyi olduğu kadar, insanlık-dışı yöntemleri de bu savaşta kullanıyorlar.**

Böyle bir savaştan, sırtlarını emperyalizme dayamış işbirlikçi kliklerin kavgasından, uşak ruhlu yetiştirilmiş kadrolardan dik bir duruş ve gerçeklerin ortaya konması beklenebilir mi?

Al birini vur ötekine

Tam da davanın görülmeye başlandığı gün, Meclis Darbe Girişimini Araştırma Komisyonu’nun raporu açıklandı. FETÖ’cü olarak bilinen komisyon başkanı ve AKP milletvekili Reşat Petek, hemen tüm televizyon kanallarından uzun uzun raporu okudu.

Aylardır sesi-soluğu çıkmayan, varlığı bile unuttulan bu komisyon, 15 Temmuz sonrası, muhalif

kadar her şeyiyle tartışmalara sahne olmuş bir komisyondur. Dinlemeye çağrılan darbenin dört önemli ismi, MİT Müsteşarı Hakan Fidan, Genelkurmay Başkanı Hulusi Akar, Cumhurbaşkanı Erdoğan ve Başbakan Yıldırım bu çağrıya icabet etmemişti. MİT’in ve Genelkurmay’ın yazılı yanıtları da son anda ulaştırıldı.

Bu yanıtların ve komisyon raporunun, darbe duruşmalarının başladığı zamana denk getirilmesi, tabi ki tesadüf değildi. Her iki taraf da, darbeye dair gerçeklerin üstünü kapatmak için birbirleriyle yarışıyor.

Meclis komisyonunun raporunda amaç, esas olarak AKP’nin Cemaat ile uzun yıllara dayanan işbirliğini örtbas etmek ve “darbenin siyasi ayağı”nı es geçmekti. Rapor tamamen AKP’nin görüşleri doğrultusunda hazırlanmıştı. Öyle ki, Gülen Cemaati’nin CHP ile taa 1950’lere dayanan bağları belgeleniyordu da (ki bu belgenin sahte olduğu da ortaya çıktı) AKP ile olan içiçeliğine hiç değinilmiyordu.

Raporun ardından HDP, darbe girişiminin siyasi ayağının araştırılması için mecliste yeni bir önerge daha sundu. Fakat bu önerge de AKP’li vekillerin oylarıyla reddedildi.

AKP bir kez daha darbeye dair gerçeklerin ortaya çıkmasını istemediğini gösteriyordu. Hulusi Akar ile Hakan Fidan’ın meclis komisyonuna gelerek ifade vermesini istemeyen de onlardı. Muhalif milletvekillerinin sorularıyla sıkışmaları ve istemeden de olsa bazı gerçekleri açıklamak zorunda kalmaları önlenmiş oldu.

Buna rağmen Akar, yazılı açıklamasında bile gafalar yapıyor. Örneğin, aldıkları önlemlerle darbecilerin sabaha karşı planladıkları harekâtı, akşam 9’a aldıklarını ve böylece darbeyi başarısız kıldıklarını söylüyor! Ama hangi önlemlerle başarısız kıldıklarını açıklamıyor.

Oysa Özel Kuvvetler Komutanı Korgeneral Zekai Aksakallı, alıncak önlemlerle darbenin rahatça önlenilebileceğini söylüyordu: “Silahlı Kuvvetler’de kriz ve olağanüstü durumlarda, haber alınır alınmaz ilk tedbir olarak ‘personel kışlayı terk etmesin’ emri verilir. Birlik komutanları kışlalarında mesaiye devam eder. Her

15 Temmuz davasının görüşülmeye başlanması ile darbe üzerine spekülasyonlar yeniden yoğunlaştı. Erdoğan’ın “bu Allah’ın bir lütfu” sözleri ve hemen ardından OHAL ilan etmesi, “darbe değil tiyatro” şimdilerde ise “kontrollü darbe” tezlerine dayanak sağladı. 15 Temmuz’un sonuçları itibarıyla Erdoğan’a yaramış olması, bu darbeyi onun yaptırdığı anlamına gelmez. Bir olayı sadece sonuçlarından bakarak açıklamaya kalkmak yanıltıcıdır.

partilerin isteği ile zor kurulmuş, başkandan çalışma tarzına

zaman uygulanan bu temel ve basit kural 15 Temmuz’da ilk haber alındığı zaman uygulanmamıştır. Uygulansaydı darbe girişimi baştan açığa çıkardı.”

“Çatı davası” sanıkları da Aksakallı’nın bu ifadesi üzerinde durdular. Eğer Hulusi Akar, darbe olacağını duyduğu an “kimse kışladan çıkmayacak” emrini verseydi, dahası “çıkanlar darbeci olarak görülüp etkisiz hale getirilecek” deseydi, darbe yapacakları durdurması mümkündü.

Burada Akar’ın darbe olacağına dair haberi ne zaman aldığı ve o süre içinde ne yaptığı sorusu ortaya çıkıyor. Ve bu noktada MİT Müsteşarı Hakan Fidan devreye giriyor.

Anlatılan hikayeye göre, Fidan’ı kaçırma görevi verilen bir binbaşı, 15 Temmuz günün saat 14.00 gibi MİT’e gelerek bu durumu ihbar ediyor. Bu ihbar üzerine Fidan, Genelkurmay Başkanlığı’na gidiyor ve Akar’la görüşüyor. Ancak her ikisi de bunu bir “darbe ihbarı” olarak algılamadıklarını söylüyorlar. MİT adına komisyona gönderilen yazılı açıklamada da aynı şeyler tekrarlanıyor.

Oysa sözkonusu binbaşı (O.K olarak kodlanıyor) verdiği ifadede MİT’te yapılan sorgusunda “darbe olabileceğini söyledim” diyor. Bu binbaşı darbe olabileceğini söylememiş olsa bile, Fidan’ın kaçırılacağı ihbarı bu şekilde yorumlanmaz mı? Kaldı ki, yabancı basında aylar öncesinde Türkiye’de darbe olacağına dair haberler yazılıp çiziliyordu. Dolayısıyla gerek MİT’in gerekse Genelkurmay’ın bunu bir darbe ihbarı olarak ele almamış olması düşünülemez.

İhbarın yapıldığı saat 14.00 ile darbenin başladığı 22.00’ye kadar, yaklaşık 6-7 saat neler yapıldığı, sır gibi saklanan, yalan-yanlış bilgilerle karartılan en önemli zaman dilimi. Çünkü bu sürede Akar’ın “kışlalardan çıkmayın” emri vermesi ve Fidan’ın başta cumhurbaşkanı olmak üzere tüm yetkilileri uyarması mümkündü. Ki Fidan, “henüz hava kararmadan Cumhurbaşkanlığı Koruma Müdürü’ne durumu ilettim” diyor. Ama hatırlanacaktır Erdoğan haberi “eniştesinden” aldığını söylemişti. Ve hem Fidan, hem de koruma müdürü halen görevde duruyor!

Bunun gibi daha pek çok çelişki var. Ve tabi ki, mesele sadece bu 6-7 saatle de sınırlı değil. **Darbecilerin kendi aralarında kullandığı Bylock ağının MİT tarafından ele geçirildiği ve MİT’in darbeden aylar öncesinden haberdar olduğu açığa çıkmış durumda.**

15 Temmuz günü Fidan ve Akar'ın birlikte geçirdikleri saatlerin önemi, bu süre içinde darbecilerle hangi pazarlıkların yapıldığıdır. **Genelkurmay Başkanı Hulusi Akar dahil, daha pek çok kişinin bu darbenin içinde yeralması, son anda vazgeçerek darbeyi başlamadan baltalamış olmaları mümkündür.** 15 Temmuz'un hemen ardından bu yönünde haberler de çıkmıştı. Akar'ın son günlerde ortaya saçılan fotoğrafları, Abdullah Gül ve Fehmi Kuru ile birlikte Necip Fazıl Kısakürek tedrisatından geçtiğini ve o mevkiye boş yere getirilmediğini gösteriyor.

Darbe süreci boyunca belirsiz olan birçok nokta vardır ve bunlar her geçen gün biraz daha karanlığa gömülmektedir.

İlk günden itibaren kesin olan şey ise, darbeyi öğrenen generaller, genelkurmay başkanı, MİT başkanı vb. devletin AKP'li yöneticilerinin, darbeyi önlemek yerine, darbe karşısında konum almaya çalışmalarıdır. Kim ne ifade verirse versin, dört bir yana düğünlere giden kuvvet komutanları, hiçbir müdahalede bulunmadan bekleyen genelkurmay başkanı gerçeğini değiştiremez. Keza Erdoğan'ın darbeyi duyduktan sonra, hangi devlet yöneticisini, hangi parti yöneticisini, bakanı, generali aradığı da belirsizdir.

Darbe karşısında kesin bir tutum alan tek kesim ise Rusya'dır. Putin'in danışmanı Dugin 15 Temmuz günü Türkiye'deydi ve AKP'lilerle de görüşmüştü. Zaten Rusya'nın uydu üzerinden TSK içinde telefon trafiğinde bir olağanüstülük olduğunu anladıkları ve bunu Erdoğan'a bildirdikleri açığa çıkmıştı. Darbeyi öğrendikleri andan itibaren de TSK içindeki ve geçmişte ihraç edilmiş komutanlarla, kadrolarıyla harekete geçmiş, darbenin bastırılmasında belirleyici rol oynamışlardır. Rusya'nın desteklediği kesimler darbeyi daha başlangıç aşamasında kontrol altına almayı başarmışlardır.

Sonuç olarak

15 Temmuz davasının görüşülmeye başlanması ile darbe üzerine spekülasyonlar yeniden yoğunlaştı. Her iki tarafın da gerçekleri karartma noktasında buluşmaları, bu spekülasyonlara uygun zemin sunuyor. Keza darbe sonrasında Erdoğan'ın *"bu Allah'ın bir lütfu"* sözleri ve hemen ardından OHAL ilan etmesi, *"darbe değil tiyatro"* şimdilerde ise *"kontrollü darbe"* tezlerine dayanak sağladı.

Bir cinayetin aydınlatılmasında *"kimin işine yaradı"* sorusu her zaman katile ulaştırmaz. **15 Temmuz'un sonuçları itibarıyla Erdoğan'a yaramış olması da, bu darbeyi onun yaptırdığı anlamına gelmez.** Dolayısıyla bir olayı sadece sonuçlarından bakarak açıklamaya kalkmak yanıltıcıdır.

Ancak ilk günden itibaren ortaya dökülen

bilgiler, Erdoğan'ın ve onunla birlikte hareket edenlerin, söylediklerinden çok önce darbeden haberdar olduklarını ve onu boşa düşürmek için çeşitli manevralar, dahası pazarlıklar yaptıklarını gösteriyor.

Kesin olan bir diğer gerçek ise, **Gülen Cemaati'nin önünün asıl olarak AKP döneminde açıldığı, bugün darbeci olmakla yargılanan generallerin AKP döneminde terfi ettikleridir.** Darbenin siyasi ayağının ısrarla açıklanmaması, işin ucunun AKP milletvekillerine uzanmasından özellikle kaçınılması, günün birinde "yardım ve yataklık"tan yargılanmaktan kurtulmak içindir.

Darbe gerçekleştiği günden bu yana 15 Temmuz'un "darbe içinde darbe" olduğunu söyledik. Yani AKP'nin 7 Haziran seçimlerini tanımayarak gerçekleştirdiği sivil darbe-ye karşı yapılmış bir askeri darbeydi. AKP bu darbeyi savuşturmayı başararak kendi darbesini OHAL ile sağlamlaştırdı.

Diğer yandan **bu darbenin "bir ABD darbesi" olduğunu söyledik.** İlk günlerde bazı AKP'li yöneticiler de ABD'yi işaret etti. Sonrasında "üst akıl" diyerek perdelemeye ya da CIA diyerek ABD içindeki bir kesim ile açıklamaya çalıştılar. Kendilerine darbe yapan ABD ile yeniden bağlarını kuvvetlendirme çabasına girdiler. Trump'la birlikte yeni bir sayfa açabilecekleri umuduyla, ABD'ye yaltaklanmayı sürdürdüler. Başkalarıyla değil, kendileri ile iş yapmalarını, her tür işbirliğine hazır olduklarını söyleyip durdular.

15 Temmuz davasının iddianamesinde de, darbenin arkasında ABD'nin olduğu özellikle gizleniyor. Darbeci generallerin Amerikan subayları ile görüştüğü, cumhurbaşkanının yeri bulunmadığı zaman Amerikalılardan yardım talep ettiği iddiaları, böylece havada asılı duruyor. Hangi Amerikalılarla görüşülmüş, böyle bir yardım talebi karşılanmış mı, kısacası ABD ile kurulan somut bağlar neler olmuş, bilinçli bir şekilde hasıraltı ediliyor.

Bütün bunlar gösteriyor ki, ne iddianame ve yargı süreci, ne de komisyonlarla 15 Temmuz gerçeği ortaya dökülecek. Bunu darbecilerden veya AKP'den beklemek zaten ham hayal. Ama CHP gibi düzen partileri de işin bir yönünü gösterip, asıl özünü saklayarak aynı amaca hizmet ediyorlar.

Elbette darbenin ayrıntılarını, kimin nerede ne yaptığını bilemeyiz. Fakat ML bakış açısıyla olayları çözümleyip doğru sonuçlara ulaşabiliriz. İlk günden itibaren yaptığımız bu oldu. Ve aradan geçen bir yıl, bu süre içinde yaşananlar, tespitlerimizi doğruladı.

Önemli olan işin özüdür. Ayrıntılar ve somutta yaşananlar ise, birgün mutlaka ortaya dökülecektir.

Yazı işleri müdürümüze tutuklama kararı

Proleter Devrimci Duruş dergisi sahibi ve sorumlu yazı işleri müdürü Çağdaş Büyükbaş'a İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından verilen 1 yıl 10 ay 15 günlük hapis cezası Bölge İstinaf Mahkemesi tarafından onandı.

Dergimizin Ocak 2016 tarihli sayısında 3. sayfada yayınlanan "Savaşa karşı birleşik mücadele", 4. sayfada yeralan "Kürt illerinde katliamlara karşı protestolar", 14-18 sayfalarında yayınlanan "Kürdistan'da savaş ve direniş" ile, yine dergimizin Şubat 2016 tarihli sayısında, 2. sayfada yayınlanan "Topyekün saldırıya karşı topyekün direniş", 3. sayfada bulunan "Cenazelerle birlikte çürüyen insanlık" yazıları hakkında, "Terör örgütü propagandası yapmak ve halkı kin ve nefrete tahrik etmek" iddiasıyla Haziran 2016'da soruşturma açılmıştı. Ardından başlayan mahkeme 1 Kasım 2016 tarihinde sonuçlandı.

İtiraz üzerine Bölge İstinaf Mahkemesi'ne görülen dava sonucunda, Mayıs 2017'de 1 yıl 10 ay 15 günlük hapis cezası onaylandı.

Söz konusu yazılar, Kürt kentlerinde yürütülen kuşatma döneminde, Kürt halkına yönelik baskı ve şiddeti konu alan yazılardı. Dergimiz, Kürt halkının yaşadığı acıları, aynı zamanda direnişini haberleştirdi, destek ve dayanışmasını sundu.

Bu haberler, yazı işleri müdürümüzün tutuklanması kararına gerekçe yapıyor.

Verilen ceza, basın üzerindeki baskıların ne kadar arttığının bir göstergesidir. Muhalif her sesi bastırmak isteyen devlet, halklar arasındaki dayanışma duygularına dönük haberleri de "suç unsuru" sayıyor ve yayınlanmasını durdurmaya çalışıyor.

Diğer taraftan, Çağdaş Büyükbaş Haziran Ayaklanması'nın 1. yıldönümü olan 31 Mayıs 2014'te, İstiklal Caddesi'nde gözaltına alınmıştı. Bu gözaltı ile ilgili olarak açılan dava İstanbul 60. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Mahkeme, "Cebir ve şiddet içeren eylemlere katılmak, polise mukavemet etmek" iddiasıyla, Çağdaş Büyükbaş'a 600 TL para cezası verdi. Para cezasının ödenmesinin reddedilmesi üzerine, ceza "kamu yararına" 60 saat çalışmaya çevrildi.

İşkence öylesine yaygın ve pervasız hale geldi ki, neredeyse her gün bir işkence haberi duyulur oldu. 12 Eylül dönemi ya da '90'lı yıllara benzetenler giderek artıyor. O yıllardaki gibi uluslararası kuruluşların "Türkiye'de yaygın işkence var" raporları da arka arkaya yayınlanmaya başladı.

Özellikle 7 Haziran seçimlerinin ardından işkence-ye büyük bir artış oldu, 15 Temmuz sonrası ise sistematik hale geldi. Sadece gözaltında ve hapishanelerde değil, sokakta, polis otolarında işkence yapılıyor artık. KHK ile işten atılan kamu emekçilerinin Ankara'daki açlık grevine neredeyse hergün saldırdılar. Desteğe giden yakınlarını bile yerlerde sürüklediler. Son olarak İdil Kültür Merkezi'nden gözaltına alınanlara daha polis otosundayken işkence yapıldı.

Kısacası işkence artık kapalı kapılar arkasında da yapılmıyor, gözler önünde. Buna karşın yetkililer hala işkenceyi reddediyor. 12 Eylül yıllarında alıştığımız "münferit olay", "kendini bilmez üç-beş kişi" gibi gerekçelere de ihtiyaç duymuyorlar. "FETÖ"cular torbasına atıp "onlara müstehak" diyebiliyorlar. Ya da "bunlar terörist" diyerek, meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Zaten KHK'larla işkenceye zemin hazırlayarak bir nevi yasal hale getirdiler.

Ama bütün bunlar onları kurtarmaya yetmeyecek! Faşist cunta şefleri, nasıl alınlarına "işkenceci katil" damgasını yemekten kurtulamadıysa, günümüzün işkencecileri de kurtulamayacak!

İşkence her yerde

30 Mayıs'ta İdil Kültür Merkezi'nden gözaltına alınan 14 kişiye polis aracında yapılanlar, işkencenin nasıl pervasızlaştığını gösteren çarpıcı örneklerden biri oldu.

Gözaltına alınanlardan Bergül Varan, serbest bırakıldıktan sonra yaşadıklarını şöyle anlattı: "Kültür merkezine baskın yaptıklarında bizi çevik kuvvet aracına bindirdiler. İşkence burada başladı. Bilerek sanki onun için hazırlanmış gibiydiler. Saçlarımı tutup çevirip kökünden kopardılar. Elinde kalan saç sallayarak mehter marşı ile oyun oynuyorlardı."

12 Eylül yıllarında "Türkiyem" şarkısı ile yaptıklarını, şimdi "mehter marşı" ile yapıyorlar. İşkenceden sonraki yamyam dansları ve onu bir zevk aracına dönüştürme gayretleri de farksız... Zaten işkencecilerden biri "ışıklar kapansın, eğlence başlasın" diyerek bunu açıkça söylüyor.

Bergül Varan, yanındaki arkadaşlarına yapılanları da şöyle anlatıyor: "Bir erkek arkadaşımızın ensesine vura vura bayıltıyorlardı. Bir arkadaşımızın kulak zarı

patladı. Başka bir arkadaşımızın gözü morluk içindeydi. 'Neden başını kaldırdın', 'yukarı baktın' deyip yoğun işkenceler yaptılar."

Böylesine keyfi ve rahatlar... Gözaltına aldıklarını konuşturmak için yapılan işkencelerden farklı olarak; aldıkları kişilerde büyük bir şok ve korku yaratmak ve onlar şahsında tüm toplumu sindirmek için yapılan bir saldırı furçası ile karşı karşıyayız. İşkencenin polis otolarında, sokakta, yani kitleye açık yerlerde yapılmasının amacı bu.

KHK ile işten atıldıkları için direnişe geçen kamu emekçilerine ve ailelerine yapılanlar da aynı amacı güdüyor. Nuriye Gülmen ve Semih Özakça açlık grevinde iken defalarca sürüklenerek gözaltına alındılar. Açlığın 76. gününde tutuklandılar, hapishanede tartaklandılar, tecritte tutuldular... Onların ardından açlık grevini sürdüren yakınları saldırıya uğradı. **Burdur Cezaevi katliamında kolunu kaybeden Veli Saçılık da direnenler arasındaydı. O halde defalarca tartaklanarak gözaltına alındı, yakın mesafeden onlarca plastik mermi sıkıldı. Annesi Kezban Saçılık, polislerin saldırısına uğradı, yerlerde sürüklendi.**

"Birisi başıma tekme vurdu, birisi küfür etti. Ağıza

alınmayacak şeyler söylediler... Hem sürüklüyorlar, hem vuruyorlardı" diyor Kezban Saçılık ve soruyor: "Hani cennet anaların ayağı altındaydı?"

Ne yazık ki bizim analarımız her faşist-gerici saldırıda aşâğılık küfürlere, işkencelere maruz kalıyorlar. Ama başları hep dik ve her zaman kendilerinden önce çocuklarını düşünüyor, onlar için kaygılanıyorlar.

"Onlar oğlumu alınca dayanamadım. Koşum arabanın yanına. Velime, Semih'in annesine vurarak arabaya koydular, içine gaz sıktılar, sonra kapısını kapattılar. İçerde kuşlar gibi çırpınıyorlardı. Vurdum elimle, camı kırayım onlar hava alsın diye. Vurdum, vurdum. Açamadım ben kıramadım" diyerek ona hayıflanıyor. Ve sadece oğluna değil, direnen herkese sahip çıkıyor.

"Devlet bu çocukları ölüme terk ediyor. Hele ki Semih'i, Nuriye'yi. O durumdaki bir insanı tutuklamak, öldürmektir... Benim için anne olarak Veli ile Semih, Nuriye fark etmiyor. Hepsisi için acım aynıdır ve onlar benim bir parçamdır."

İşte bizim analarımız!.. Böylesine dirayetli, vakur, fedakar... Bu anaları, işkencenin ve işkencecilerin yenebilmesi mümkün mü?

Türkiye "işkenceci devlet" olarak mimleniyor

Türkiye, bir kez daha uluslararası kuruluşların "işkenceci devlet" kategorisinde yer almaya başladı. Arka arkaya gelen açıklamalar, hazırlanan raporlar, bu gerçeği çeşitli yönleriyle dile getiriyor.

İnsan Hakları İzleme Örgütü (HRW) Ekim 2016 tarihinde hazırladığı raporda, Türkiye'deki gözaltı merkezlerinde işkence ve kötü muamele yapıldığını, 13 ayrı örnek üzerinden açıkladı. Bu örneklerde tecavüz tehdidi, testis sıkma, uygunsuz pozisyonda uzun süre tutma ve dövme gibi pek çok hak ihlalinin yaşandığı belirtildi.

Kısa adı CPT olan Avrupa İşkence ve Onur Kırıcı Muameleleri Önleme Komitesi'nin cezaevleri üzerine hazırladığı rapor da benzer şeyleri söylüyor. Van F Tipi cezaevinden T tipi cezaevine sürülen 30 tutuklunun domuz bağıyla bağlanıp ağır biçimde dövüldükleri, bu işkenceyi yapan kişilerin "biz gardiyan değiliz, bu cezaevi gerçek cezaevi

olacak unutmayın" dediği anlatılıyor.

Kasım 2016'da yayımlanan AB İlerleme Raporu'nda, Türkiye'de işkence ve kötü muamele konusunda artış olduğu vurgulandı. Keza BM'nin İşkenceye Karşı Komitesi UNCAT da, kendilerine ulaşan çok sayıda güvenilir raporlar nedeniyle Türkiye'den kaygı duyduklarını belirtiyorlar. Altında Türkiye'nin de imzası olan "İşkenceye Karşı Sözleşme"nin 2. Maddesini hatırlatıyorlar: "Hiçbir istisnai durum, ne savaş hali ne de bir savaş tehdidi, dahili siyasi istikrarsızlık veya herhangi başka bir olağanüstü hal, işkencenin uygulanması için gerekçe gösterilemez."

Bu raporlarda yazılanları, AKP'li bakanlar "Türkiye

aleyhine propaganda” diyerek kapatmaya çalışıyorlar. Uluslararası kuruluşların heyetleriyle görüşmeyerek, raporlarına onay veremeyerek, engelleme yoluna gidiyorlar. TBMM Cezaevi Alt Komisyonu Başkanı AKP’li Mehmet Metiner ise daha ileri giderek, “15 Temmuz sonrası cezaevlerinden gelen kötü muamele ve işkence iddialarıyla ilgili inceleme yapmayacakları”nı söylüyor.

Ancak mızrak çuvala sığmıyor! **İşkence vakaları öylesine yaygın ve pervasız ki, duyulmaması, görülmemesi mümkün değil! Ayrıca işkenceye zemin sunan, işkenceciyi koruyan KHK’lar ortada duruyor.** Zaten raporlarda onlara da dikkat çekiliyor. 30 günlük gözaltı süresi, 5 gün avukat yasağı, tutukluların cezaevinden yeniden şubeye götürülmesi gibi KHK’ların iptal edilmesi; işkencecileri koruyan yasa ve düzenlemelerin kaldırılması gerekiyor.

Hiç kuşkusuz AB, BM gibi emperyalist kuruluşların ne denli ikiyüzlü bir politika izlediklerini biliyoruz. Daha önce pek çok haksızlığa gözyumarken, AKP ile çelişkileri artınca dillendirmeleri veya Gülen Cemaati gibi işbirlikçilerine yapılanları öne çıkarmaları mümkündür. Ayrıca kendi ülkelerinde de işkence değişik zamanlarda ve değişik biçimlerde uygulandı, uygulanıyor.

Ancak unutmamak gerekir ki, **İşkencenin bir “insanlık suçu” olarak kabul edilmesi ve bu tür kuruluşların sözleşmelerine geçmesi, işkenceye karşı verilen büyük mücadeleler sonucu olmuştur.** Bunu da asıl olarak işkenceye karşı direnenler ve onların direnişine sahip çıkanlar başarmıştır.

İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!

Bu slogan, herhangi bir slogan ya da ajitatif bir söz değil! İşkencenin gemi azıya alındığı 12 Eylül yıllarında şubede, cezaevlerinde direnen komünist ve devrimcilerin etinde-kemiğinde hissettiği onca acıya rağmen, yüreğinden-bilincinden süzülerek gelen bir haykırıdır. İşkenceye ve işkencecilere kendi inlerinde meydan okuyuştur. En karanlık günlerde, en vahşi işkenceler altında kan-revan içinde ortaya çıkmış ve dilden dile yayılmıştır. Onu bu kadar anlamlı ve kalıcı kılan da budur.

İşkence, sömürücü sınıfların egemenliklerini sürdürme aracı olarak ortaya çıktığı günden bu yana; ona karşı mücadele de, bu sömürü sistemine karşı olanların direnişleri ile büyüdü. Köleciler toplumdaki bu yana binlerce yıldır ne kadar işkence yapsalar da, insanlığın direnişini ve ileriye yürüyüşünü engelleyemediler. Bundan sonra da engelleyemeyecekler.

Bugün emperyalist-kapitalist sistem, tüm insanlığa “yeni ortaçağ” adını verdiği bir dönemi yaşıyor. IŞİD vb. çetelerle tıpkı ortaçağdaki gibi en vahşi işkenceleri, katliamları gerçekleştiriyor. **İşkenceyi ve vahşetin her türünü kanıksatmaya, sıradanlaştırmaya çalışıyor.** Çetelerden devletlere, fiili durumdan yasalara doğru yayarak, halklar üzerindeki tahakkümünü sürdürmeyi amaçlıyor. Bunu en başta Ortadoğu halkları üzerinde deniyorlar. Bunların arasında Türkiye de var.

Hatırlanacaktır, AKP hükümeti “işkenceye sıfır tolerans” sözleriyle işbaşına gelmişti. “AB’ye tam üyelik” hedefiyle demokrasi vaadediyordu. Aradan geçen 15 yıl içinde geline yer ortada.

Elbette hiçbir dönem işkence tümünden ortadan kalkmadı. Ama verilen mücadele ile büyük oranda geriletildi. Bugün ise her alanda olduğu gibi kazanılan haklar birer birer gaspediyor ve yeniden kazanmak için büyük bir direniş gerekiyor.

İşkenceye karşı mücadele, onun uygulandığı her yerde direnişe geçmekle ve bu doğrultuda kamuoyu oluşturmakla mümkündür. Kime yapılırsa yapılsın işkenceye karşı durmak ve işkencecilerin cezalandırılmasını istemek gerekir. FETÖ’cü diyerek başlatılan işkenceler, hızla devrimcilere, hakları için direnen emekçilere doğru yayıldı. Bu furyayı durduracak olan da yine komünist ve devrimciler, onların direnişine sahip çıkanlar olacaktır.

Ve bir kez insanlık onuru işkenceyi yenecek, onu hak ettiği yere tarihin çöplüğüne atacaktır.

Sur’da yıkım durdurulsun

7 Haziran seçimlerinden sonra ablukaya alınan, çatışmalar sırasında büyük oranda tahrip edilen Diyarbakır’ın Sur bölgesi, şimdi rant için yerle bir ediliyor. Alipaşa ve Lalebey mahallelerine gelen yıkım ekibi, önceden boşaltılan evleri yıkmaya başladı.

Bölgede oturanlar, yıkıma karşı direniyorlar. Sabah saatlerinde mahallelerin elektrik ve suyu kesilince, halk yıkımın başlayacağını anlayarak harekete geçti. Yıkım için gelen iş makinalarının önüne geçenlere polis saldırdı. Saldırı sonrasında devlet boş olan evleri yıkmaya başladı. Ancak evini boşaltmayan aileler karşısında geri çekilmek zorunda kaldı.

Yıkıma geçici olarak ara vermiş durumdadır. Direnişin büyümesinden korktukları için, önce halkı yıldırma, direncini kırmak istiyorlar. Elektrik ve su kesintisi ise en büyük silahları. Hem yaza girerken artan hava sıcaklığı, hem de Ramazan orucunun başlamış olması, susuz ve elektriksiz kalmayı katlanılmaz hale getiriyor. Belediye ve kaymakamlığa yapılan şikayetler ve tepkiler üzerine ara ara ve kısa süreli elektrik ve su veriliyor, ancak sonrasında yine kesiliyor. Evini terketmeyen aileler ise, bahçede yaktıkları ateş üzerinde yemek pişiriyor, bidonla su taşıyorlar.

Sur bir başlangıçtır

Geçtiğimiz iki yıl boyunca, Kürt kentlerinin önemli bir kısmı ablukaya alındı, aylar boyunca sokağa çıkma yasakları altında çatışmalar yaşandı. Önceki yıllarda, daracık sokakları ve savunmaya elverişli yapısından dolayı bu kentlerin içlerine nüfuz edemeyen, kontrolü sağlayamayan, mahallelerin önüne kurulan barikatları aşarak içeri giremeyen devlet, bu defa evleri, sokakları yıka yıka ilerledi. Geçemediği sokakları dümdüz ederek, taş taş üstünde bırakmayarak yolunu açtı. Saldırının büyüklüğü direnişi de büyüttü, katliamlar yapılırken destansı direniş örnekleri sergilendi.

Aylar süren ablukanın ardından Kürt kentleri yerle bir oldu. Sur, Cizre, Nusaybin, Şırnak gibi yerlerde, neredeyse ayakta bina kalmadı; binaları yanmış yıkılmış haliyle Suriye’nin bombardıman altındaki kentlerine benzedi.

Bu yıkım aynı zamanda bu bölgelerin demografik yapısını değiştirme çabasıyla birlikte geldi. Buralarda oturan yoksul-emekçi halkın sürülmesi, yerlerine siteler, AVM’ler, turistik mekanlar oluşturarak orta sınıfın iskanına açılması hedefleniyordu.

Böylece bir taşla birçok kuş birden vurulmuş olacaktı. Kürt ulusal hareketinin dinamizmini oluşturan odaklar dağıtılacak; şehirlerin en merkezi noktasını oluşturan bu mahalleler imara ve ranta açılacak; kent merkezleri “soylulaştırılacak”tı... Yoksul halk şehir merkezinden sürülürken, bu alanlar orta sınıfın yağmasına açılıyor. Mekansal birliği dağıtmakla, Kürt hareketinin örgütlenme dinamikleri de sabote edilmeye çalışılıyor.

Sur direniyor

Bu saldırının Sur’dan başlamış olması, çok daha özel bir anlam taşıyor. Kürt hareketinin kalbi Amed, Amed’in kalbi ise Sur’dur. Sur’un yıkımı ve “soylulaştırılması” başarıldığında, diğer kentlerde bunu yapmak çok daha kolay olacaktır. O yüzden Sur bir hedef olmanın ötesinde, bütün Kürt kentlerinde hakimiyetin yolunu açacak olan bir başlangıçtır.

Toplamlar yaşadıkları yerlerin ruhundan etkilenirler. Sur, binlerce yıllık köklü bir medeniyettir. Dört ayaklı minaresiyle, geçit vermez-daracık sokaklarıyla, kadim mahalleleriyle, tarihi yapılarıyla bir direniş ruhudur Sur. Şeyh Sait’in idamıdır, Tahir Elçi’nin katledilmesidir... Tarihtir, gelenektir.

Ve bu halk, gelenekleri, anıları, destanları keşçelerin altında yerle bir edilerek; bu binlerce yıllık birikimden kopartılmak istenmektedir. Her bir taşında tarih kazanmış olan mekanları yokedilerek, TOKİ’nin iğrenç-sağlıksız-kalitesiz-rahatsız beton yığınlarına mahkum edilmektedir.

Sur’un tarihsel birikimleri buna da direnecektir.

“Gezi gibi” direniş odağı olacak!

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça, açlığın 75. gününde, evlerine yapılan polis baskınıyla gözaltına alındılar. Gecenin bir yarısında, kapıları kırıldı, yerlerde sürüklendiler, işkence ile polis merkezine götürüldüler. Ve Yüksel Caddesi’nde direndikleri İnsan Hakları Anıtı’nın önünün, “Gezi gibi direniş odağı” olmasından korkan devlet tarafından tutuklandılar.

Onlar, OHAL döneminin hukuksuz KHK’ları ile işten atılan eğitim emekçileri. Darbe sonrasında kitlelere saldırı ve hak gaspları için istediği ortamı bulan devlet, pervasızca saldırıya geçmiş; kamudaki ilerici-devrimci emekçileri de işten atmıştı. Tam bir kıyımdı yaşanan. Darbeyi fırsata çeviren devlet, böylece kamudaki iş güvencesini de ortadan kaldırıyor.

Birçok kentte onlarca kamu emekçisi, bu ihraçlara karşı direniş geliştirdi; çeşitli eylemler, basın açıklamaları gerçekleştirdi. Bu eylemler sırasında sayısız gözaltı yaşandı.

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça da aylar boyunca Ankara-Yüksel Caddesi’nde direndiler. Onlarca kez gözaltına alındılar, ancak direnişlerini

sürdürdüler.

Ve 75 gün boyunca, bedenlerini açlığa yatırdılar. Onlar direndikçe, destek hızla büyüdü. Kimi kurumlar tam bir ilgisizlikle davranırken, çok sayıda insan direnişin bir parçası olmaya başladı. Direniş yeri, bir toplanma odağına dönüştü. Sadece Ankara’da değil, İstanbul başta olmak üzere birçok kentte destek ve dayanışma eylemleri gerçekleştirildi. Devletin baskısı arttıkça, buna tepki de arttı.

Zaten devletin son saldırısının gerekçesi de bunu ortaya koyuyordu. Devlet, “tıpkı Tekel direnişi gibi, tıpkı Gezi gibi” bir direniş odağı olacağı gerekçesiyle açlık grevindeki Gülmen ve Özakça’yı gözaltına aldı. Onların direndiği nokta olan İnsan Hakları Anıtı da polis tarafından kuşatma altına alındı.

Devlet direnişten korktu. Korkusu boşuna değil. Kitlelerde biriken öfke, patlayacak bir nokta, akacak bir direniş arıyor. Bu nedenle direnenlere saldırdı. Bu nedenle bir heykeli bile “korumaya aldı”.

Ancak onun bu saldırıları,

direnişi bitirmeye yetmedi. Onlarla birlikte Yüksel Caddesi’nde direnmekte olan Veli Saçılık, Acun Karadağ, Esra Özakça aynı kararlılıkla direnmeye devam ediyorlar. Devletin saldırıları, gaz bombalarına rağmen yine de anıtın önüne geliyorlar.

Nuriye ve Semih içerde, KHK direnişini sürdürüyorlar Yüksel Caddesi’nde ve binlerce insan başta Ankara ve İstanbul olmak üzere birçok yerde destek eylemleriyle direnişi sürdürüyorlar. Veli Saçılık’ın sırtında patlayan gaz bombalarına; annesi Kezban Saçılık’ın polis tarafından yerlerde sürüklenmesine; işkence ile gözaltına alınmasına rağmen, direniş sürüyor. Bu arada Nuriye ve Semih’in sağlık durumu da giderek kötüleşiyor.

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça derhal serbest bırakılmalıdır. KHK’larla işten atılan, cezalandırılan devrimci-demokrat kamu emekçileri işlerine iade edilmeli; gaspedilen hakları iade edilmelidir.

İkitelli’de polis saldırısı

İkitelli’de 24 Mayıs Çarşamba günü Nuriye Gülmen ve Semih Özakça ile dayanışma eylemi polis saldırısı ile karşılaştı.

Aralarında PDD okurlarının da bulunduğu “İkitelli Dayanışma”, Arena Park önünde akşam saatlerinde eylemi gerçekleştirecekti. Eyleme dakikalar kala polislerin eylem yerini tuttuğu görüldü. Buna karşın eylemi yapma kararlılığı gösteren devrimci demokrat kitle, pankartı açıp “Faşizme karşı omuz omuza” sloganıyla polisin üzerine yürüdü.

Basın metni okunmaya başlamadan polisin “dağılın” uyarısı geldi. Kitle dağılmayınca polis saldırıya geçti. İçlerinde PDD okurunun da olduğu 11 kişi sürüklenerek ve coplanarak gözaltına alındı. Gözaltına alınırken de sloganları susmadı, her aşamada direnişlerini sürdürdüler.

Polis, gözaltına aldıklarını İkitelli Karakolu’na değil, Kanarya Karakolu’na götürdü. İkitelli halkının tepkisinden korkmuşlardı. Buna rağmen gözaltına alınanların yakınları karakolun önüne gelmekte gecikmedi. Hem karakolda, hem adliyede gözaltındakileri yalnız bırakmadılar.

Kanarya Karakolu’nda iki ayrı hücreye atılan eylemciler, polisten sigara dahil hiç birşey talep edilmeyeceğini kararlaştırdılar. Açlık grevine başladıklarını, şeker ve su dışında bir şey almayacaklarını, ayrıca polise ifade vermeyeceklerini duyurdular.

Sağlık muayenesi için götürüldüklerinde, polis odadan çıkmadan muayene olmayacaklarını söyleyince, doktorlar bir perde arkasına alıp öyle muayene etmek zorunda kaldı.

Bir gün tutulduktan sonra savcılığa çıkarıldılar. Yakınlarının alkışlarına onlar da zafer işaretleri ile karşılık verdi. Savcının yasadışı örgütlerle bağ kurma çabasını ve bu doğrultuda sorduğu soruları reddettiler; eyleme kendi iradeleri ile gittiklerini, KHK ile atılan kamu emekçilerinin direnişlerini desteklediklerini belirttiler.

Bu ifadelerin ardından savcılık 11 kişiyi de serbest bıraktı. Her aşamada direnmiş olmanın gururu ile dışarda bekleyen aileleri ve dostlarıyla kucaklaştılar.

Nuriye ve Semih’e destek eylemi

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça, KHK’lerle haksız yere işten atıldılar. İşine geri dönmek için çeşitli eylem biçimleriyle sürdürdükleri direnişini belli bir aşamadan sonra açlık grevine çevirdiler. Açlık grevi direniş sırasında tutuklanarak cezaevine koyuldular. Cezaevinde açlık grevine devam ediyorlar.

6 Haziran günü Nuriye ve Semih için destek ve dayanışma eylemi yapıldı. Onların şahsında KHK’larla haksız yere işten atılan emekçilerle de dayanışma sergilendi.

Kadıköy Süreyya Operası önünde toplanan kitle sloganlar eşliğinde Kalkedon Meydanı’na doğru yürüdü. Yürüyüş esnasında Nuriye ve Semih’in resimlerinin basılı olduğu “Nuriye Semih serbest bırakılsın, talepleri kabul edilsin”, “Nuriye ve Semih yalnız değildir”, “OHAL kalsın KHK’lar iptal edilsin” dövizleri taşındı.

Yürüyüş boyunca “Nuriye Semih Yalnız Değildir”, Faşizme Karşı Omuz Omuz”, “KHK’lar Gidecek Biz Kalacağız”, Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz” sloganları atıldı. Kalkedon Meydanı’na gelindiğinde Nuriye ve Semih’in açlık grevine devam ettikleri, durumlarının kritik aşamaya geldiği söylendikten sonra, basın açıklamasına geçildi. Açıklamada, OHAL dönemindeki baskı ve haksızlıklara vurgu yapıldı. OHAL’in kaldırılması

KHK’ların iptal edilmesi istendi. Nuriye ve Semih’in serbest bırakılması ve işine iade edilmeleri istendi. KHK’lar sonucu haksız yere işten atılanların geri alınmasına vurgu yapıldı.

Eylemi aralarında PDD’nin de bulunduğu çeşitli devrimci demokratik kurumlar, insan hakları dernekleri ve hukuk dernekleri örgütledi.

Kıdem tazminatı gaspedilmek isteniyor

Kıdem tazminatının gaspı yine gündemde. AKP hükümet olduğundan bu yana, sermayenin bu isteğini çeşitli defalar gündeme getirdi, formüller aradı. Uzun zamandır fon sistemi üzerinde çalışıyorlar, fakat her seferinde işçi ve emekçilerin tepkisinden dolayı geri çekmek zorunda kaldılar.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Müezzinoğlu, Mayıs ayında yaptığı açıklamada bu çalışmanın bittiğini ve yakında parlamentoya getireceklerini belirtmişti. Açıklamasında, “*tarafarla uzlaşma sağlandıktan sonra*” demeyi de gerekli gördü.

Her ne kadar bu güne kadar “tarafarla uzlaşma” sağlanamasa da, AKP hükümeti kıdem tazminatını belirli aralıklarla gündeme getirmekten vazgeçmedi. Başbakan yardımcısı Nurettin Canikli, “*kıdem tazminatını patronlar için bir pranga*” olarak niteledi. Ekonomi Bakanı Nihat Zeybekçi, “*işsizlik sigortası var, kıdem tazminatına gerek yok*” diyebildi. Başbakan yardımcısı Mehmet Şimşek ise, kıdem tazminatını işsizliğin sebebi olarak gösterdi.

AKP hükümeti 2003’te çıkardığı 4857 sayılı iş yasasında, kıdem tazminatını fona devretmek istedi. Yükselen tepkiler üzerine geçici bir madde koydu. Geçici 6. madde şöyledir: “*Kıdem tazminatı için bir kıdem tazminatı fonu kurulur. Kıdem tazminatı fonuna ilişkin kanunun yürürlüğe gireceği tarihe kadar, işçilerin kıdemleri için 1475 sayılı iş kanununun 14’üncü maddesi hükümlerine göre kıdem tazminatı hakları saklıdır.*”

Yapılan açıklamalar ve iş kanunundaki değişiklikler “uzlaşma arıyoruz” lafları gerçeği yansıtmıyor. Kıdem tazminatını gaspetmeyi önlerine koymuşlar. Fakat bu çabaları, bugüne dek gaspetmeye yetmedi. Bundan sonrasını da yine sınıf mücadelesi belirleyecek.

Gaspin adı fon

Kıdem, işçiler için kısmen iş güvencesi, emeklilik hakkı anlamına gelirken; patronlar için, ekstra yük, karlarının düşmesi anlamına

gelir. Bundan dolayıdır ki, kıdem tazminatının tamamen ortadan kalkmasını isterler. Bunu başaramadıklarında, parça parça yoketmeye çalışırlar.

Fon, bunun adıdır. AKP hükümetinin bulduğu bir ara çözümdür. Ayrıca **ekonomi olarak girdiği darboğazi, fondan gelecek kaynakla hafifletme çabasıdır.** Ancak bunu çeşitli demagojilerle kapatmaya çalışıyorlar. Örneğin Çalışma Bakanı, işçilerin yüzde 75’inin kıdem tazminatı alamadığını, fon sistemi gelirse, bu hakkın güvence altına alınacağını söylüyor. Sanki 15 yıldır AKP hükümet değil!

Patronlar kıdem tazminatı vermiyorsa, onlardan alması gereken hükümetin kendisi değil mi? Ama bırakalım hükümetin patronlardan işçinin kıdem tazminatını almasını, kendisi de vermiyor. Kamuda çalıştığı halde kıdemini alamayan yüzbinlerce işçi var. Ayrıca patronların kıdem tazminatını vermemek için istediği esnek çalışma biçimlerini yasalastıran, taşeron sistemini kalıcı hale getiren de bu hükümet değil mi?

İŞKUR’un Toplum Yararına Çalışma Programı ve İşbaşı Eğitim Programı bünyesinde her yıl binlerce işçi çalıştırılıyor. Bunlarla yapılan sözleşmeler 6 veya 9 aylık. Amaç bir yılın dolmaması. Çünkü bir yılı doldurursa, kıdem tazminatını hakedecek. 2010 ile 2016 yılları arasında her iki programda toplam 1 milyon 656 bin 332 kişi istihdam edilmiş. Bu işçiler eğer düzenli olarak bir yıl çalışmış olsalardı, asgari ücretin brütü kadar kıdem tazminatı alırlardı. Bu da yaklaşık 3 milyar TL civarında. Dolayısıyla bu para, patronlar için hükümet tarafından gasp edilmiştir.

Çalışma Bakanı, “*Fon sistemi sadece yeni işe girenleri kapsayacak, eski işçiler isterler fona girerler, istemezlerse girmezler*” diyor. Bu söylemlerin işçiler nezdinde hiç bir inandırıcılığı yok. Çünkü fon her gündeme geldiğinde 3600 prim gününü dolduran işçilerin kıdem tazminatının gaspı söz konusu oluyor. Ayrıca **fon üzerinde devletin güvencesi yok. Kıdem tazminatı ödemeyen patronlara herhangi bir cezai yaptırım olmadığında, patronlar**

fona neden para yatırsın? Diğer yandan daha önce kurulan “konut edindirme fonu”nun nasıl iç edildiği biliniyor. “İşsizlik fonu”ndan işsizler yaralanmazken, fonda biriken paralar burjuvaziye tepe tepe kullanılıyor.

Gelecek fon sistemi de işçilere büyük kayıplar getiriyor. Hem parasal miktar yönüyle, hem de iş güvencesini yoketmesiyle...

Primin bir kısmı devlet tarafından ödenecek, böylece patronların yükü hafifletilecek. İşçi, işten çıkartıldığında ya da ayrıldığında kıdemini alamayacak. Almak için 15 yıl beklemesi gerekiyor. 15 yılı doldurduğunda da hepsini alamıyor, ancak bir kısmını alabiliyor. 15 yılını

doldurup fondaki tutarın bir kısmını alan işçinin, yeniden fondan para çekebilmesi için her seferinde en az 5 yıl daha çalışması gerekiyor.

Fon sisteminde patronlar SGK’ya bildirdikleri brüt ücret üzerinden her ay prim ödeyecek. Dolayısıyla para olarak ödenmeyen, aynı olarak sağlanan tüm haklar hesap dışı kalıyor. Ayrıca patronların çoğu SGK’ya işçinin gerçek ücretini değil, düşük ücret bildiriminde bulunuyor. Bundan dolayı yatacak prim gerçek ücreti yansıtmayacak. Dahası fon sisteminde hesaba yatacak primde, o ayki ücret esas alınacak. Bugün son ücret üzerinden kıdem tazminatı alan işçi, yıllar içinde ücretinde meydana gelen tüm artışlardan faydalananı. **Fon sisteminde ise, işçi geçmiş yıllarda yatan primini enflasyona karşı koruyamayacak. Dolayısıyla maddi olarak büyük kayıplar yaşayacak.**

Bugün hangi işçiye “önceliğin nedir” diye sorsanız “iş güvenliği” diyecektir. İşsizliğin yüzde 20’lerde seyrettiği ülkemizde, işçilerin önceliğinin işgüvencesi olması kadar normal bir şey yoktur. Kıdem tazminatı kısmen de olsa işçilerin iş güvencesidir. Fon sistemiyle bu da kaldırılmak isteniyor. **Fon patronların maddi yükünü azalttığı gibi, işten atmayı kolaylaştırıyor.** Mevcut sistemde primi ödemeyen patronlar, fon sisteminde haydi haydi ödemezler. Fona ödenmeyen primin her hangi bir cezai yaptırımı olmadığı gibi, kefil de yok. Dolayısıyla bütün bunlar işçileri işten atmanın caydırıcı etkenlerini ortadan kaldırıyor, iş güvencesi tümünden yok ediyor.

Azami kar için üretim yapan patronlar, işçilere düşük ücret verdikleri gibi, kıdem vermemek için bir yıl dolmadan girdi çıktı yapmalarından tutalım, çalışma zamanının bir kısmını deneme süresi olarak göstermeleri, esnek çalışma biçimlerini uygulamaları, kısa süreli sözleşmeli işçi çalıştırmaları, primleri ücretin altında ödemeleri vb. yöntemlerle kıdem yükünden kurtuluyorlar. Ama bu da yetmiyor. **Primin 30 gün üzerinden değil, 15 gün üzerinden olmasını istiyorlar.** Sermaye örgütlerinin son anda “mutabakat yoksa mevcut durum devam etsin” açıklaması, fonu yetersiz gördüklerindendir.

Her çalışana kıdem hakkı

Sonuç olarak **kıdem tazminatının fona devredilmesi, işçi sınıfına çok ciddi kayıplar getirecektir.** Fon tartışmasına girmek bile, varolanı kaybetmek anlamına gelecektir. İşçilerin dediği gibi “son kale”yi kaybetmektir.

Fon sistemi geri çekilmelidir. Kıdem tazminatını daha iyi hale getirecek talepler karşılanmalıdır.

Birgün çalışana bile kıdem vermenin yasal düzenlemesi yapılmalıdır. Kıdem önünde engel olan kısa süreli sözleşmeler iptal edilmelidir. Esnek çalışma biçimleri ve taşeron sistem kaldırılmalıdır. İflas nedeniyle ödenmeyen kıdem tazminatı devlet tarafından ödenmelidir. Kıdem tazminatı ödemeyen patronlara cezai yaptırımlar getirilmelidir. Sendikal örgütlenmenin önündeki engeller kaldırılmalıdır.

DİSK kıdem tazminatının gaspına karşı kampanya başlattığını açıkladı. İlk eylemini, Çalışma Genel Müdürlüğü önünde yaptı.

Şişecam işçilerinin grevi de yasaklandı GREV YASAĞI GREVLE KALKAR

AKP hükümeti bir grevi daha yasakladı. Cam işkolunda faaliyet gösteren Şişecam grevi de, yasaklar zincirine eklendi. **Bu AKP dönemindeki 12. grev yasağı oldu.** Ama işçiler grev yasağına eylemle cevap verdi.

Şişecam işçilerinin örgütlü olduğu Türk-İş'e bağlı Kristal-İş sendikası ile Şişecam patronu arasında yapılan TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine, Şişecam işçileri grev kararı almıştı. 24 Mayıs'ta uygulamaya geçirecekleri grev, Bakanlar Kurulu kararı ve Erdoğan'ın imzasıyla yasaklandı. Yasaklama gerekçesi, yine "milli güvenliği tehdit"ti! Fakat işin esasının ekonomik nedenler olduğu açıktı.

Cam üretiminde dünya devi

Şişecam fabrikası 1935'te kuruldu. Bugün, Türkiye'nin en güçlü sanayi kuruluşlarından biri ve dünya devi konumunda. 150 ülkeye ihracatı, 13 ülkede faaliyeti var. 26'sı yurtdışında toplam 44 üretim tesisi bulunuyor. Düzcamlar üretiminde Lüleburgaz, Trakya Otocam, Yenişehir ve Polatlı'daki fabrikaların yanı sıra Bulgaristan'da 2, Romanya'da 1 fabrikası var.

Otomotiv camında Almanya'da 2, Slovakya'da 1, Macaristan'da 1, Rusya'da 2, Hindistan'da 1, Mısır'da 1 fabrikaya sahip.

Cam ev eşyasında Kırklareli, Denizli, Tuzla ve

Şişecam işçilerinin fabrikaları terketmeme, her vardiyada 2 saat iş durdurma eylemleri kuşkusuz önemli. Bu kadarı bile patronları ve hükümeti oldukça korkutuyor. Fakat yeterli olmadığı, olamayacağı da açık. Grev yasağı ancak grevle kalkar çünkü.

Eskişehir'de 5 fabrika, mağazalar var. Yurtdışında ise Bulgaristan'da 1, Rusya'da 1, Hollanda'da 2, ABD'de 1, İspanya'da 1, Almanya'da 1, İtalya'da 1 fabrika bulunuyor.

Ambalajda Mersin, Yenişehir, Eskişehir ve İstanbul'da fabrikalar. Rusya'da 7, Gürcistan'da 1, Hollanda'da 3, Ukrayna'da 1 fabrika...

Kimyasal da üretiyor Şişecam fabrikası. İtalya'da, Avusturya'da, Bosna-Hersek'te,

Hollanda'da, Mısır'da, Çin'de soda, krom ve oxyvit fabrikaları var.

Düzcamlar üretiminde dünyada 5, Avrupa'da 1. sırada yer alıyor.

Cam ev eşyasında 20 bin çeşit kapasitesi ve üretimle dünyada 3, Avrupa'da 2. sırada. Biri Milano'da 51 mağaza.

Cam ambalajı üretiminde Avrupa'da 4. sırada. Rusya'da 5, Ukrayna'da 1 ve Gürcistan'da 1, toplam 10 tesisi var.

Şişecam elektriğini kendisi üreten bir fabrika. 2.3 milyar kWh elektrik üretimi ile ulusal şebekeye de elektrik veriyor.

1988'de madencilik başlıyor. Yılda 4.5 milyon ton üretim kapasitesine ulaşıyor. Soda ve krom kimyasalları, endüstriyel hammadde, cam elyafı, Vitamin K3 türevleri ve sodyum metabisülfite, 5 ülkede ve 20 tesisi var.

Soda üretiminde Avrupa'da 4. ve dünyada 10. sırada. Sodyum bikromat ve bazik kromsülfat üretiminde dünyada 1, kromik asit üretiminde 4. sırada.

2013'te 454, 2014'te 420, 2015'te 722.8, 2016'da ise 1 milyar 40 milyon TL net kâr etmiş.

Böylesine devasa büyüklüğe sahip bir tekel den söz ediyoruz. Grev kararı, Şişecam'ın Mersin, Lüleburgaz, Gebze, Yenişehir ve Eskişehir'deki 9 fabrikasında çalışmakta olan yaklaşık 6 bin işçisini etkiliyor. Bu fabrikalarda üretimin durması, Şişecam'ın bütün bu üretim ve satış ağını etkileyecek bir unsur.

Kardan bir bölümünü işçilerin yaşam ve çalışma koşullarını iyileştirmek için kullanmak istemeyen patronlar, grev ertelemesiyle kendilerini garanti altına alıyorlar.

Yasağa karşı eylem

Grev yasağı kararından sonra işçiler, fabrikalarda bekleyişe geçtiler. Vardiya giriş çıkışlarında sloganlar atarak, her vardiyada 1 saat üretimi durdurdular, günler sonra bunu 2 saate çıkardılar. Sendika eylemin boyutunu yükselteceğine söz verdiği halde, bunu yerine getirmedi. Dahası giderek geriye çeken bir tutum izledi. Sendikanın bu tutumu işçilerin de tepkisini çekti.

Lüleburgaz'dan bir cam işçisi "herkes eylemlerin dozunu artırmakta hemfikir" diyor. Ve sendikanın tutumunu şöyle eleştiriyor: "Vardiyalarımıza gelirken üretimin ilk gün 1 saat, daha sonra birer saat artarak devam edeceği söylenmişti. Hatta yavaş yavaş değil, bir anda tüm üretimi de durdurabiliriz. Herkesin talebi ve beklentisi bu doğrultuda."

Bursa Yenişehir'den bir cam işçisi de "ok yaydan çıktı, bunun hedefi vurması lazım" diyor. İşçiler sınıfsal önsözleriyle eylemlerin aynı düzeyde kalmasının geriye götüreceğini ve kaybettireceğini biliyorlar.

Şişecam işçisinin tarihi, direniş tarihidir

Şişecam işçilerinin tarihi mücadelelerle doludur. Bunların içinde 1991'de gerçekleşen büyük direnişleri, bugün için de önemli dersler içermektedir.

Türkiye çapındaki bütün fabrikalardan işçi çıkarıldığı bir dönemde Paşabahçe'den de 584 işçi atıldı. Bunun üzerine Paşabahçe işçileri zaman kaybetmeden üç bin işçiyle fabrika işgalini başlattılar. Eylemler Trakya, Kırklareli ve Anadolu'daki diğer fabrikalara da yayıldı.

İşçiler içeride işgal yaparken, aileleri de fabrika önlerine yığıldı. Sümerbank kundura işçileri, Paşabahçe tekel işçileri, Beykoz belediye işçileri oradaydılar. Direniş sürdükçe bütün İstanbul tutuşuyordu. DİSK'e bağlı işyerleri de dahil olmak üzere geniş bir destek ağı örüldü.

Şişecam patronu, gazetelere vardiyalarda çalışan işçilerin tek tek adlarını vererek, işbaşı yapmayanların tazminatsız işten çıkarılacağı tehdidini savurdu. Aynı gün, bütün Paşabahçe halkı fabrikanın önündeydi. Sayı giderek on binlere çıktı. Paşabahçe-Beykoz arasında, binlerce kişi yürüyüşe geçti.

Patron 9 Ağustos'ta mahkemeye başvurup grevin yasadışı olduğunu söyleyerek, ihtiyatı tedbir kararı alınmasını istedi. Direnişçi işçilerin kararlılığı ve destek ağı buna izin vermedi. Mahkeme kararı geri çekmek zorunda kaldı.

Binlerce Paşabahçeli işçi ve emekçi vapurlarla, Beşiktaş'a geçtiler. Polis barikatını aşarak Şişecam Holding'in merkezini ablukaya aldılar. Böyle bir kararlılık ve militanlık karşısında, 14 Ağustos'ta bütün işçilerin işe alınacağı açıklandı.

Paşabahçe işçileri her an sokağa atılma tehlikesi ile karşı karşıya bulunan tüm işçiler adına dövüşen öncü bir birlik rolünü oynadı. Arka arkaya diğer fabrikalar da direnişe geçti. Paşabahçe işçileri devrimci bir bilinç, örgütlülük ve önderlikten yoksun olmakla birlikte, sınıfsal içgüdüleriyle büyük bir irade ve kararlılık gösterdiler. Faşist yasaları ezip geçebildiler, dayanışmanın, ortak talepler üzerine direnişi örmenin örneğini sundular.

Sınıf dayanışması

Şişecam işçilerinin bu direnişi, sınıf dayanışmasını da beraberinde getirdi. Çeşitli fabrikalarda Şişecam işçileriyle dayanışma eylemleri yapıldı, yapılıyor...

Birleşik Metal-iş'e üye İzmir Çiğli'de bulunan Schneider Elektrik işçileri, yine Birleşik Metal-iş'e üye ÇİMSETAŞ işçileri, fabrika önünde Şişecam işçileriyle dayanışma eylemi yaptılar.

Birleşik Metal-iş üyesi işçilerin örgütlü olduğu bazı fabrikalarda yapılan bu eylemler, Birleşik Metal-iş genel merkezini de harekete geçirdi. Mayıs ayının son gününde Birleşik Metal-iş'in örgütlü olduğu bütün fabrika ve işletmelerde dayanışma eylemleri yapıldı. İşçiler grev yasağının kalkmasını istedi.

Eskişehir'de Türk-iş'e bağlı sendikalar, cam işçilerini ziyaret etti. Lüleburgaz Emek ve Demokrasi Platformu Kristal-iş Trakya şubesini ziyaret ederek dayanışma gösterdi.

İşçilerin mücadelesinde sınıf dayanışması oldukça önemlidir. Fakat sınıf dayanışmasını getirecek olan, direnişi yürüten öznedir. Yani somut durumda cam işçileridir. Eğer şişecam işçileri yasağa karşı fiili eylemleri başlatmamış olsaydı, bu dayanışma örnekleri de gelmezdi.

Sınıf dayanışmasının daha büyümesi ve çoğaltması için fiili grev yaşama geçmelidir.

Elbette bu eylemler ve büyüyen dayanışma

karşısında patronlar da boş durmuyor. İşçileri eylemlerden vazgeçirmek, grev yasağına uymalarını kabullendirmek için çeşitli baskıları devreye sokuyorlar. İşçiler patronların tutanak tuttuğunu, fabrika önünde bekleyen işçilerin yemek yemesini engellemeye çalıştığını anlatıyorlar.

Sendikacılar yine geriye çekiyor

Yapılan eylemler sendikacıların inisiyatifi dışında gelişti. Sendikacılara kalsaydı bu yasağı kınama açıklamalarıyla geçiştirirlerdi. Fakat işçiler fabrikalarda kendi aralarında toplantılar yaparak eylemleri başlattılar.

Kristal-iş yönetimi ilk günlerde sesizliğe büründü. Eylemlerin üçüncü gününde yaptıkları başkanlar toplantısında *"üyelerimizin talepleri doğrultusunda hareket edilecektir"* şeklinde, muğlak bir açıklamayla yetindiler.

Oysa **işçiler sendikacılardan daha militan eylem kararları almasını, tam gün üretimi durdurma kararını bekliyorlar.**

Bu doğrultuda açık çağrılar yapıyorlar. Sendikacılar ise, bir taraftan "işçilerin kararları doğrultusunda hareket ederiz" derken, diğer taraftan çeşitli bahanelerle sorumluluktan kaçmaya çalışıyorlar.

İşçilerin mücadele aracı olan sendikanın, işçilere öncülük yapması, işçilerle birlikte eylem planları çıkarması gerekirken, işçilerin aldığı eylem kararlarını bile sahiplenmiyor.

Grev yasağı grevle kalkar.

Şişecam işçilerinin fabrikaları terketmeme, her vardiyada 2 saat iş durdurma eylemleri kuşkusuz önemli. Bu kadarı bile patronları ve hükümeti oldukça korkutuyor. Fakat yeterli olmadığı, olamayacağı da açık. Grev yasağı ancak grevle kalkar çünkü.

Grev yasağı gibi bir saldırı, bu tür eylemlerle püskürtülemez. Üretimin durması onların zarar etmesi anlamına gelir. Kazanımı getirecek olan da budur. Daha yakın zamanda Birleşik Metal-iş üyesi işçiler, grev yasağına fiili grevle karşılık vererek taleplerini büyük oranda kazandılar.

O halde "2 saat üretimi durdurmak yetmez, şalterler tam gün için inmeli" diyerek, grev yasağına grevle yanıt verelim!

Kemal Gün, oğlunun kemikleri için açlık grevi yaptı

Bir baba, oğlunun kemiklerini alabilmek için 89 gün açlık grevi yaptı.

Kemal Gün'ün oğlu Murat Gün, 7 Kasım 2016'da, Dersim'in Hozat ilçesinde devletin düzenlediği hava saldırısında öldürülen 11 DHKP-C'li'den biriydi.

Aslında "öldürüldüler" demek hafif kalıyor. Devlet gerillaların bulunduğu sığınakta kimyasal silah kullanmıştı. Cenazelerin kemikleri dahi erimiş, kafatası ve dişler dahi, DNA testi uygulanamayacak kadar deforme olmuştu. Öyle ki, ölenlerin kemiklerinin bile ayrılmasının mümkün olmadığı söyleniyordu.

Ailelerin tek istediği

çocukları için bir mezar yeri yapabilmektir. Ancak devlet bunu bile çok gördü. Cenazelerden kalanları ailelere vermedi.

Bunun üzerine 70 yaşındaki Kemal Gün, oğlunun kemiklerini alabilmek için açlık grevine başladı. Dersim merkezde Seyit Rıza heykelinin önünde açlık grevini sürdürmekte olan babanın sağlık durumu her geçen gün kötüleşti. Ve grevin 89. günü, nihayet cenazenin adli tıp tarafından avukata teslim edildiği haberi geldi.

Bir baba, oğlunun cenazesine kavuşabilmek için, ölmeyi göze aldı. Ve ancak, kendi hayatı pahasına, oğlunun ölüsüne sahip çıkabildi.

Ve devlet, son derece insani bir talep karşısında bile, ne kadar pervasızca davrandığını bir kere daha kanıtladı.

"Greve çıkmak için yasaya ihtiyacımız yok" Bir fiili grev örneği KAVEL

Koç-Amerikan ortaklığı, İstinye'de kurulu Kavel Kablo Fabrikası'nda Türk-İş'e bağlı Maden-İş'e üye 170 işçi, 28 Ocak 1963'te greve başladı. Grev yasasının olmadığı ve grevin yasak olduğu bir dönemde "grev yasasına ihtiyacımız yok" diyen Kavel işçisi, fazla mesai ve kıdem esasına göre verilen yıllık ikramiyelerin tam olarak ödenmesi ve işverenin sendikadan ayrılmalara için yaptığı baskıları, sendika temsilcilerinin işten atılmasını protesto etmek için greve başladı. Lokavt ilan ederek bütün işçileri atan patrona, Kavel işçileri direnişe geçerek yanıt verdi.

Fabrika önünde direnen işçiler, idari bölümdeki 40 çalışanı da içeri sokmayarak, fabrikayı felç ettiler. Fabrikadan mal çıkışına ve yeni işçi girişine izin vermediler. Bu süreçte defalarca polisle çatıştılar. Onlarca işçi yaralandı, gözaltına alındı, tutuklandı. Burjuvazi bütün araçlarıyla karşısına dikildi Kavel'in.

Ne var ki, Kavel işçisi de yalnız değildi. Militalılığı, kararlılığı ve grevine sahip çıkmasıyla, geniş bir destek ağı örmüştü etrafında. En başta aileleri yanındaydı. Pasif bir destek de değildi bu. Kablo yüklü kamyonlar fabrikadan çıkmak istediğinde, kamyonların karşısına dikilen, işçi eşleri kadınlardı. Polis her saldırdığında Kavel işçisine destek olan, bağrını açan, İstinye halkıydı. General Elektrik Fabrikası'ndan, Türk Demir Döküm'den de işçiler yalnız bırakmadı onları.

Grev ve direniş sürerken, 27 Şubat'ta 23 sendika başkanı ile 45 yönetici, Türk-İş'in Kavel grevindeki, pasif ve patron zihniyetli tutumunu protesto edip Türk-İş'ten ayrıldıklarını açıkladılar.

İşçilerin kararlılığı karşısında İçişleri Bakanı işçilerin ayağına kadar giderek taleplerini kabul etti. Patronun buna uymaması üzerine, işçiler kararlılıklarını arttırarak direnişlerine devam ettiler. Dönemin Çalışma Bakanı Ecevit, Başbakan Yardımcısı Turan Feyzoğlu ile beraberindeki heyet, işçileri ziyaret etti ve en kısa sürede grev yasasını çıkaracaklarını ilan etmek zorunda kaldılar.

Bunun üzerine grev 4 Mart'ta anlaşmayla bitti. 24 Temmuz 1963'te 3275 sayılı "Grev ve Lokavt Kanunu" bu direnişin ardından çıkarıldı. Bu madde, greve çıkan her işçinin kazanımı oldu. İşçiler bunu, kendi dillerinde "Kavel maddesi" olarak tanımladılar.

Haziran direnişinin üzerinden 4 yıl geçti. Fakat ne egemenlerin “Gezi korkusu” bitti, ne de ezilen-sömürülen kesimlerin direnişleri ve Gezi özlemle-ri...

Marks ve Engels’in birlikte kaleme aldıkları Komünist Manifesto, “*Avrupa’da bir ‘heyhula’ kol geziyor, ‘komünizm heyulası’!*” diye başlar. Haziran direnişinden bu yana, başta AKP olmak üzere egemen kesimlerin başında da hep “Gezi heyhulası” dolaştı. Tam 4 yıldır bu “heyula” ile yaşıyorlar. Her direnişte onu görüyor, onun kabusundan kurtulamıyorlar.

En son Nuriye ve Semih’in direnişlerinde de aynı korkuyu gördüler. Tutuklama kararı bile “*yeni bir Gezi olabilir*” diye verildi.

Tabi ki direnenler cephesinden de Gezi bitmedi. Her direnişte Gezi’den izler arandı; onunla paralellik kuruldu. Dahası ona benzemesi istendi. Bir direnişin Gezi’ye benzetilmesi veya o korkuyla saldırılması, gurur verici oldu. Referandum sürecindeki “hayır” kampanyasından, kamu emekçilerinin direnişine, hemen her karşı koyuşta Gezi’ye göndermeler yapıldı.

Sonuç olarak üzerinden 4 yıl geçmesine rağmen “Gezi ruhu” hala tüm canlılığı ile varlığını hissettiriyor. Kiminde kabus ve korku olarak, kiminde gurur ve özlemle...

Gezi’den kim, neyi anlıyor?

Geçen 4 yılın üzerinden Gezi’ye, Haziran direnişine yeniden dönüp baktığımızda, Gezi kabusu ile yaşayanlardan, Gezi’ye methiyeler düzenlere kadar, her kesimin farklı bir “Gezi tarifi” olduğunu görürüz. Her sınıf ve her siyasal akım, kendi cephesinden Gezi’yi tanımlıyor, ona farklı anlamlar yüklüyor. Bu, direnişin yaşandığı dönemde de böyleydi. Ancak direniş sürerken yapılan-söylenenlerle, sonrasında söylenenler her kesim için aynı olmadı. Örneğin **direniş Gezi Parkı’nın çok ötesine taşıdığı andan itibaren onu bitirmek için elinden geleni yapanlar, sonrasında Gezi direnişine en fazla güzelleme dizen ve onun prestijinden en fazla yararlanmak isteyenler oldu.**

Yeri gelmişken Gezi ile Haziran direnişi arasındaki farka da kısaca değinelim. Bu iki isim, genellikle eşanlamlı kullanılıyor. Bu yanlış da değil. Çünkü Gezi ile Haziran içiçe girmiş, biri diğerini tetiklemiş bir direniş bütünü. Ancak Gezi direnişini doğa katline karşı barışçıl bir gösteri ve ona yapılan saldırıya kitlesel tepki şeklinde gören ve öyle göstermeye çalışan, direnişin sadece bu yönünü

öne çıkarıp ona sahip çıkan geniş bir reformist kesim var. Bunlar da Gezi ile Haziran’ı birlikte anıyorlar, fakat esasında onun sadece ilk kısmını, yani parktaki bölümünü sahipleniyor, onu yüceltiyorlar.

Oysa **27-31 Mayıs günleri arasında yaşanan, Gezi Parkı’nın yıkılmasına karşı yürütülen direnişle, oradaki saldırıya karşı İstanbul’dan başlayıp yurdun dört bir yanına yayılan ve 15 gün süren genel direniş arasında çok önemli farklar var.** İlki doğanın katline karşı, bir parkla sınırlı ve barışçıl bir direniş iken; diğeri AKP hükümeti şahsında faşizme karşı siyasal bir başkaldırı, meşru ancak yasadışı yöntemleri de kullanan ve tüm ülkeye yayılmış bir halk ayaklanması idi.

Bunlar, sadece biçimsel değil, özsel olarak da farklıydı. Nitekim direniş Gezi Parkı ile sınırlı olduğu anda ona katılanlar, hatta önderlik edenler; direniş Gezi’nin sınırlarını aştığı andan itibaren onu önce frenlemeye, sonrasında durdurmaya çalışmışlardır. Farklı saiklerle de olsa burjuva liberal kesimlerle, HDP bu noktada buluşmuştur.

İçinde CHP’nin de olduğu geniş bir reformist kesim, düzen sınırlarını aşan bir halk ayaklanmasından duydukları korku ile; HDP ise, o dönem AKP ile sürdürdükleri “barış süreci”nin kesintiye uğrayacağı kaygısıyla direnişle aralarına mesafe koydular. Direniş, park ile sınırlı iken HDP milletvekili Sırrı Süreyya Önder, o bölgeden seçilmiş olmanın da etkisiyle direnişçilerin çağrısını yanıtsız bırakmamış ve parkta ağaçları sökmeye gelen kepçenin önünde durarak, direnişin “önderi” pozlarına girmişti. Ancak parkın sınırlarını aştığında, ortadan ilk kaybolan ve direnişin bitirilmesi için AKP’li yetkililerle pazarlıklar yürüten de o olmuştu. Keza direnişin parktan Taksim Meydanı’na taşıdığı ve tüm ülkeyi kapladığı günlerde bizzat Selahattin Demirtaş, direnişten çekildiklerini duyurmuştu.

Benzer şekilde CHP’liler de direniş henüz Gezi Parkı ile sınırlıyken Kadıköy’de yapacakları mitingi Taksim’e kaydırdılar ve Kılıçdaroğlu başkanlığında bir heyetle Taksim’e yürüdüler. Ancak direniş bir çığ gibi büyüyüp tüm ülkeyi kapladığında, parti olarak uzak durmayı yeğlediler.

Elbette CHP tabanı direnişin içindeydi, keza metropollerdeki HDP’liler de... Fakat her iki parti, direniş Gezi’nin sınırlarını aştığı andan itibaren uzak durdu. Yanısıra Taksim Dayanışması içinde yer alan bileşenleri aracılığı ile ilk günlerden itibaren “direniş amacına ulaşmıştır, son verelim” nakaratını yineleyip durdular. Bitiremedikleri noktada, siyasal hedeflerini budamak ve radikalleşmesini önlemek için ellerinden geleni yaptılar. Polislin direnişe ilk saldırıyı Taksim Meydanı’nı zapteden devrimci gruplara düzenlemesine büyük katkıları oldu.

Sonuçta direniş devletin saldırıları sonucu kırıldı, fakat geriye büyük bir miras bıraktı. Onu bitirmek için uğraşanlar, sonrasında direnişin prestijinden yararlanmak için ona sarıldılar. Fakat esasında bu, “bağrına basarak boğma” yöntemiydi. Çünkü Gezi’yi hep “barışçıl, doğa katliamına karşı” veya en fazla AKP’nin kimi politikalarına tepki olarak gösterdiler. **Direnişin en önemli eksikliği olan**

Haziran direnişi 4. yılında Bitmedi sürüyor bu kavgalar...

örgütsüzlüğü ve önderlik boşluğunu, onun fazileti imiş gibi sundular. Mizahını, interneti kullanma gücünü, gençlerin zekasını öne çıkarıp; **düzen-sınırlarını aşan radikal ve militan yönünü, hükümeti devirmeyi amaçlayan siyasal hedefini karartmaya çalıştılar.**

HDP’nin sonrasında verdiği “özeleştirir” de, CHP’nin Gezi’yi sahiplenen açıklamaları da, bir yandan direnişin prestijinden yararlanmak, diğer yandan onu en geri yanlarıyla tanımlayıp düzen-içi sınırlarda tutmak ve kendi amaçları doğrultusunda kullanmak içindi.

Gezi’den sonra geçen 4 yıl boyunca yaptıkları bu oldu. Sadece HDP ve CHP değil, adını “Haziran Hareketi” koyan ÖDP’nin başını çektiği tüm reformist kamp bunu yaptı. Hep birlikte direnişin gücünü sandığa akıtmak için var güçleriyle çalıştılar.

Egemenlerin bitmeyen korkusu

Onun içindir ki, “Gezi korkusu” sadece AKP ile sınırlı değildir. Elbette AKP, Gezi’de kendi sonunu gördüğü için, onun nezdinde ayrı bir yeri var. Ne 17-21 Aralık, hatta ne de 15 Temmuz, Gezi kadar korkutmuştur AKP’yi, özellikle de Erdoğan’ı...

AKP’nin önce “Ergenekon”cularla sonra “FETÖ” ile mücadelesi, sonuçta kendi aralarındaki mücadeledir ve altetmesi daha kolaydır. Fakat

Gezi gibi bir halk ayaklanması ile karşı karşıya kalmak, her hükümetin başetmekte en fazla zorlanacağı, en büyük kabusudur.

Tam da bu yüzden “**Gezi korkusu**” sadece **AKP ile sınırlı olmayan, bir bütün olarak egemenleri kapsayan bir korkudur.** Ayağa kalkan bir halk, aslolarak iktidarın gerçek sahiplerini, yani egemen sınıfı, burjuvaziyi korkutur. Taleplerini elde etmek için sokağa dökülen kitleler, kendi gücünün farkına varacak ve bu sömürü düzeninin çarkına çomak sokacaktır. Burjuvazi, böyle bir hareketin kendi çıkarlarına zarar vereceğini çok iyi bilir.

Kuşkusuz **klikler arası savaşta her bir burjuva klik, halkı arkasına almak ister.** Bunun için çeşitli demagoji ve yalanlar kullanır, kontrollü gösteriler de yaptırabilir. Tarihte bunun pekçok örneği vardır. Fakat kendi dışında patlayan, egemenlerin kontrolünden çıkan bir halk ayaklanmasını asla istemez.

Gezi direnişi de böyle bir ayaklanmaya yol açmıştır. Ayaklanma başladıktan sonra, onu kendi amaçları doğrultusunda kullanmak isteyenler, farklı yönlere çekmeye çalışanlar tabi ki çıkacaktır. Yukarıda belirttiğimiz gibi Haziran ayaklanması yaşanırken de böyle olmuştur. (Sadece reformistler değil, işbirlikçi burjuvazinin “Koç”u bile AKP ile çelişkilerinden dolayı direnişçilere destek verir

görülmüştür.) Fakat **ayaklanma, kendi yolunu kendisi açarak ve kendi dinamikleri üzerinde yükselecek, bu kesimlerin çabaları nı boşa düşürmüştür.**

Onun içindir ki, hükümeti-muhalefeti ile tüm burjuva partileri, Haziran ayaklanmasının karşısındadır. Anamuhalefet partisi olarak CHP tabi ki, AKP hükümetinin devrilmesini istemektedir, ancak düzen sınırları içinde! Bunun için halka gösterdiği tek araç da sandıktır.

Düzen sınırlarını aşan, kurtuluşu sandıkta değil sokakta gören bir kitle, tüm

burjuva partileri için korkutucudur. Halk hareketi ile yıkılan bir hükümette kendi sonlarını da görürler. **Diğer partilerle “it dalaşı” içinde, bir dönem muhalefet-bir dönem hükümet “tahterevallisi”nde yaşayıp gitmek varken; halk ayaklanması ile yıkılmak veya başa gelmek, bu düzenin tezgahını bozan, dolayısıyla hepsinin rahatını kaçıran bir durumdur.** Seçimden seçime, yani 4-5 yılda bir halka gitmek yeterlidir!.. O da halkı aldatmak amacıyla!... Yani halkı, kendi oylarıyla yöneticileri seçtiği yanılsaması ile kandırmak varken; inisiyatifin halkın eline geçtiği, gerçekten yönetimde söz sahibi olduğu bir durumu neden istesinler?!

Böyle bir durumda tüm düzen partileri çelişkilerini bir kenara iterek birlikte hareket ederler. Dikkat edilirse, Haziran direnişi sonrasında AKP’nin yasa-kural tanımaz, keyfi davranışlarına bile boyun eğmişlerdir. Kitlelere ısrarla tek çözüm yolu olarak sandığı göstermişler, sandıkta yapılan her tür hileyi de sineye çekmişlerdir. “Gezi korkusu”, esasında hepsinin ortak korkusudur.

Ne yazık ki, Haziran ayaklanmasında komünist ve devrimci önderlik eksikliği, onun kendi siyasal hedeflerine ulaşamadan bitmesine yol açtı. Aynı nedenden dolayı direnişin gücü, reformistlerin elinde çar-çur edildi, kitleler yeniden düzen-içine, sandığa çekildi. Direnişten bu yana geçen 4 yıl içinde yapılan yerel-genel seçimler ve en son anayasa referandumu, rekor üstüne rekorlar kırarak katılımlarla gerçekleşti.

Bir kez daha görüldü ki, her defasında daha fazla kişinin sandığa gitmesiyle, bırakalım bu düzeni değiştirmeyi, AKP’yi düşürmek bile mümkün olmuyor. Eskisinden çok daha büyük hileler ile bütün oylar çöpe gidiyor.

Ve seçim öncesi yane yane kitleleri sandığa çağırınlar, her defasında bu durumu seyrediyor, sonrasında kabulleniyorlar. Sonuçta düzenin bekası için hükümeti-muhalefeti ile elbirliği içinde halkı aldatıyorlar.

Korksun ve beklesinler

Burjuvazi, reformizm eliyle her ne kadar Haziran ayaklanmasını Gezi sınırları içinde tutup, kitleleri yeniden sandığa yönleltmeyi başardıysa da, ayaklanma korkusunu üzerinden atabilmiş değil. Üstünü ne kadar külemeye çalışırsa çalışsınlar,

Haziran günleri kitlelerin belleklerinde canlılığını koruyor. Taşıyla-molotofuyla direnişe önderlik edenleri ve bu uğurda şehit düşenleri unutturmaları mümkün olmadı.

Haziran ayaklanmasının eksiklikleri mutlaka birgün aşılacaktır. **Örneğin işçi sınıfı, hem nicelik, hem nitelik olarak direnişe damgasını vuramadı.** O günlerde yapılan bir ankete göre, direnişe katılanların yüzde 52’si ücretli, yüzde 6’sı işsizdi. Elbette “ücretliler” içinde işçiler de vardı, keza “işsizler” kategorisi içinde yer alanların büyük çoğunluğu işçiydi. Ancak **sınıfın ezici bir kesimi sendikal anlamda bile örgütsüzdü, sendikalar ise büyük oranda işbirlikçi...**

Haziran’dan sonraki yıllarda işçi sınıfı grev, direniş ve işgalleriyle öne çıktı. Varolan sendikaları aşan bir direniş sergiledi, sendika ağalarını teşhir etti. Bunların içinde “metal fırtınası” en öne çıkan ve ülke çapına yayılan bir direniş oldu. OHAL ilanından bu yana grevler yasaklanıyor, işçi direnişlerine saldırılar artıyor. Bu durum fiili grevlerin ve yasadışı eylemlerin zeminini de güçlendiriyor. Metalden sonra cam işçilerinin fiili eylemleri, yeni bir işçi dalgasını muştuluyor.

Marks’ın “işçi sınıfı ya devrimcidir, ya da hiç” sözü, her direnişte doğruluğunu bir kez daha kanıtıyor. İşçiler ancak kendi taban örgütlerini kurup, devrimci işçileri sendika yönetimlerine getirdikleri zaman, taleplerini elde edebilecekler. Bunu başarıldıklarında, sadece kendi yaşamsal taleplerini karşılamakla kalmayacak, yeni ayaklanmalara önderlik edebilecek bir niteliğe kavuşacaklar.

Direnişin en önemli eksikliği ve yenilmesinin ana nedeni, devrimci bir önderlik boşluğu ve örgütsüzlüğüydü. O halde daha fazla örgütleneceğiz! Örgütsüzlüğe dizilen methiyelere prim vermeyeceğiz! Burjuva liberallerin ve reformistlerin sürekli geriye çeken çağrılarına kulakları tıkayıp bu sömürü ve soygun düzeninine son vermek için devrimci bir ruhla savaşıacağız.

Engels “Komün Dersleri”nde şunları söylüyor: “*Başka zamanlarda olduğu gibi, her devrimde de kaçınılmaz olarak birçok hata yapılır ve niha-yet, insanlar olayları eleştirel bir biçimde yeniden gözden geçirebilecek kadar yatışınca, kaçınılmaz olarak şu sonuca varırlar: Yapılmadan kalması çok daha iyi olacak birçok şey yaptık; ve yapılırsa çok daha iyi olacak birçok şeyi yapamadık; ve işte işlerin sarpa sarması bundandır.*”

Haziran direnişine de “yaptığımız” ve “yapmadığımız” şeyler üzerinden bakmak ve geleceğe “Haziran dersleri” ile hazırlanmak dışında başka bir yol yoktur.

Egemen sınıflar ise, halk ayaklanmalarını karşısında ‘daha fazla şiddet’ dışında başka bir şey yapamazlar. Türk egemen sınıfları da Haziran’a daha fazla polis, gaz bombası, daha çok tutuklama ve ölümle karşılık verdiler. Fakat kitlelerin Haziran’dan fazlasını yapabileceğini henüz görmediler.

Kitleler açısından çıta, artık Haziran ayaklanmasının üzerine çıkmıştır. Yeni ayaklanmalar Haziran’ı aştığında, işte o zaman egemenlerin korkusu gerçeğe dönüşecektir.

Korksun ve beklesinler...

TÜSİAD'ın demokrasi maskesi ve gerçekler

Patronlar kulübü olarak bilinen TÜSİAD, son yıllarda demokrasi çağrılılarıyla ünlendi. Türkiye tarihinin en karanlık dönemi 12 Eylül'ü isteyen, bu doğrultuda "muhtıra"lar yayınlayan kendileri değilmiş gibi, '90'lı yıllardan itibaren demokrasi havarisi kesildiler. AKP hükümetleri döneminde ise, AKP gericiliğine karşı laikliğin, özgürlüklerin, barışın sözcüsü gibi davrandılar!

Benzer bir durumu son toplantılarında da yaşadık. Mayıs ayında Erdoğan'ın katılımı ile Yüksek İstişare Konseyi'nin (YİK) toplantısı gerçekleşti. TÜSİAD, OHAL'in kaldırılması başta olmak üzere yine birçok demokratik talebi dile getirdi. Toplantıya TÜSİAD'ın bu talepleri ve Erdoğan'ın da bunlara karşı söyledikleri damgasını vurdu.

Toplantıyı önemli kılan diğer bir unsur ise, 16 Nisan referandumundan sonra gerçekleşmiş olmasıydı. TÜSİAD referandum öncesi, onca anti-demokratik uygulama ve saldırı varken, en fazla "demokratik bir yarış ortamı" istemini bildirmekle yetinmiş, "evet" ya da "hayır"dan yana bir tavır ortaya koymamıştı.

Şimdi ise referandumda "hayır" oylarının çokluğu üzerinden AKP'yi sıkıştırmaya çalışıyor. "Değişikliğe 'evet' denmesine karşılık 'hayır' oylarının 'evet' oylarına yakın olması, bundan sonraki süreçte değişikliğe karşı çıkanların endişe ve itirazlarının olabildiğince hesaba katılması gerektiğini gösteriyor" diyerek, AKP'ye ayar çekiyor. Ama diğer yandan "2019 yılındaki cumhurbaşkanlığı seçimlerine kadar uyum yasaları çıkacak ve ülkemiz için yeni bir yönetim sistemine geçeceğiz" sözleriyle yapılan değişikliğe onay veriyor. En azından öyle görünüyor. Yani "hem nalına hem mihına" vuruyor.

TÜSİAD'ın bütün derdi, her ne olacaksa, kendi sömürü düzenlerini etkilemeden, karlarına dokunmadan olmasıdır. "Bu değişikliğe geçişin ülkemizi ayrıştıran değil, ortak zeminde buluşmamızı teşvik edecek tarzda geliştirilmesi" sözleri, bunun açık ifadesidir.

TÜSİAD bu toplantıda ve sonrasındaki açıklamalarında, mesajlarını net bir biçimde ilettiler. Bunun bir yanı, "hayır" oylarına dikkat çekerek, toplumsal muhalefetten duyduğu kaygı ile AKP'yi uyarmaktı; bir yanı ise bağlı oldukları emperyalist ülkelerle ilişkilerin bozulmaması ve karlarına helal gelmemesiydi. Bu doğrultuda AKP'nin dikkatli adımlar atması ve yeni düzenlemeleri bir

an evvel yapması istendi.

Ama her zaman olduğu gibi kendi çıkarlarını, "demokrasi" şalıyla örtterek, toplumun çıkarlarını savunuyormuş gibi göstererek yaptılar bunu. Ve yine liberallerden

Kürt hareketine kadar geniş bir kesimin alkışlarını aldılar.

Toplantının tablosu:

Al gülüm-ver gülüm

18 Mayıs'ta gerçekleşen toplantıda, TÜSİAD Başkanı Erol Bilecik ve YİK Başkanı Tuncay Özilhan birer konuşma yaptı. TÜSİAD'ın taleplerini bu konuşmalarda ifade ettiler. Bunları şu başlıklar altında toplamak mümkün:

- 1- AB ile tam üyelik süreci devam etmeli
- 2- OHAL kaldırılmalı
- 3- Çözüm süreci yeniden başlatılmalı
- 4- Ekonomik reformlar başlamalı
- 5- Gençlerin eğitim ve beceri düzeyi yükseltilmeli

Tabi ki bu talepleri olabildiğince dikkatli bir üslupla, hatta yer yer diplomatik bir dil kullanarak ifade ettiler. Ve laiklik, özgürlük, barış, hukuk devleti gibi kavramları sıralamayı ihmal etmeden...

Örneğin OHAL'in kaldırılmasını, TÜSİAD Başkanı Bilecik "uzatılmayacağını umduğumuz Olağanüstü Hal koşullarında yaşıyoruz" sözleriyle ifade ederken; YİK Başkanı Özilhan, "çözüm sürecinin değerini şimdi daha iyi anlıyoruz" diyerek, süreci yeniden başlatmaktan yana olduklarını ortaya koydu.

Buna karşın Erdoğan, TÜSİAD şahsında büyük patronlara karşıymış pozlarını yine sürdürdü. Bir yandan da onların AKP döneminde nasıl kar ettiklerini hatırlatıp, yeni olanakları önlerine sermekten geri durmadı. Böylece her iki taraf da kendi rollerini oynamış oldular.

Erdoğan'ın, "şu ana kadar sanayicilerimizin, işadamlarımızın neyini engelledi OHAL" sorusu, AKP döneminde Türkiye'nin 3 kat büyüdüğünü iddia ederek, "Türkiye üç kat büyümüşse, buradaki işadamlarımızın pek çoğunun işleri 5 kat, 10 kat büyümüştür" sözleri ve AKP'nin işbaşına geldiği 3 Kasım 2002 tarihinin "iş dünyası için de bir milat" olduğunu belirtmesi, büyük patronlara hem sitem, hem had bildiren kısmıydı.

Diğer kısmında ise, "özel sektörümüzün önünü açabildiğimiz kadar açıyoruz", "büyük projeleri destekleyecek Varlık Fonu'nu hayata geçirdik" diyerek; daha önemlisi "özel sektörün kendi eğitim alanını kurmasında hiçbir mani yoktur" sözleriyle Gülen Cemaati'nden boşalan yerleri teklif ederek,

TÜSİAD'a yeni alanlar ve daha fazla kar vaadediyordu.

Esasında bir zamanlar Gülen Cemaati'ne söylediği gibi, TÜSİAD'a da "ne istediniz de vermedik" diyor, bununla da kalmayarak yeni alanlar açtığını ilan ediyordu. Varlık Fonu ve FETÖ operasyonları ile, büyük tekeller lehine bir "servet transferi" gerçekleştirdiklerini ortaya koyuyordu.

OHAL ilanı ile birlikte ilk yapılanın, işçi direnişlerine saldırmak ve grevleri ertelemek olduğu kimse için sır değil. Ardından patronların yıllardır istediği kıdem tazminatını gaspetmek çabasına girildi. Emeklilik yaşının yükseltilmesi gerektiği söylendi. İş mahkemelerin yükünü azaltmak adına "arabulucu"luk getirilerek, patronların kırıntı düzeyinde verdiği paraları bile engellemek amaçlandı.

Kısacası **TÜSİAD'ın sözde karşı çıktığı OHAL gerçekte patronlara yaradı, yarıyor. Tabi ki, getirdikleri kadar götürdükleri de var.** TÜSİAD'ın rahatsızlığı da "götürdükleri"ne dairdir. AKP'den istedikleri, bunların giderilmesidir.

TÜSİAD-AKP çelişkisi ve demokrasi maskesi

Hal böyleyken sürekli olarak TÜSİAD-AKP çelişkisinden, TÜSİAD'ın AKP'nin icraatlarına muhalefetinden, hatta TÜSİAD'ın demokratikliğinden dem vurulmaya devam ediliyor. **Burjuva liberallerden Kürt ulusal hareketine, reformist partilerden bazı devrimci yapılara kadar pek çok kesim, TÜSİAD patronları ile AKP arasındaki çelişkileri alabildiğine abartıyor, TÜSİAD'tan demokrasi beklemek gibi ham bir hayali körüklüyor.**

TÜSİAD'ın AKP ile bir çelişkisi var mıdır? Varsa kimlerle ve nedendir? OHAL'in kaldırılması gibi talepleri TÜSİAD gerçekten demokrasi istediği için mi dile getirmektedir?

Bu soruların yanıtı için derin sınıfsal tahlillere bile gerek yoktur aslında. Yaşananlara bakmak, somut gelişmeleri takip etmek yeterlidir. Ayrıca TÜSİAD patronları her ne kadar çıkarlarını "ulvi amaçlarla" perdelemeye çalışsalar da, bunların altında yatan nedenleri kendi sözleriyle ortaya koymaktan geri durmuyorlar. Son toplantıda dile getirdikleri talepleri sıralarken de bunu yaptılar. Örneğin **"AB'ye üyelik"te ısrarları, liberallerin propaganda ettikleri gibi demokrasi ve özgürlükler için değil, tam da kendilerinin söyledikleri gibi "en büyük ihracat pazarları"nı yitirmemek içindi.** OHAL'in kaldırılması istemi de öyle. "Yurtdışı paydaşlarımız OHAL olduğu müddetçe Türkiye'ye gelmiyor" "OHAL süreci devam ettiği için tedarik zincirlerimizin güvenliği dahi sorgulanır hale gelmiş durumda" sözleri açık değil mi?

"Turizm ve perakende sektörlerimiz hala zorluk içerisinde. Güneydoğu Anadolu bölgemizde işsizlik oranı yüzde 30'lara ulaşmış" yakınması, "barış süreci"nin yeniden başlatılmasını neden istediklerini anlatmıyor mu? Keza "gençlerin eğitim ve becerisini yükseltme" talepleri, kendi ihtiyaçlarını karşılama ve daha fazla kar dürtüsünden başka ne olabilir?

TÜSİAD, her dönem "kalifiye eleman" ya da "ara eleman" ihtiyaçları için eğitime dair öneriler sunmuş

ve bunların yaşama geçmesini sağlamıştır. Özel üniversiteler, TÜSİAD'ın bu istekleri sonucu açıldı. Keza meslek liseleri, patronların "ara eleman" ihtiyacını karşılamak üzere çeşitlendi. Buna karşın her 4 gençten biri işsiz ve bunların önemli bir kısmı yüksek okul mezunu. Bunun gerçek sorumlusu, bu sömürü ve soygun çarkından en büyük çıkarı sağlayan TÜSİAD patronları değil mi?

Sonuç olarak **TÜSİAD'ta cisimleşen büyük patronlar, taleplerin arkasında yatan sınıfsal bakışlarını çok net biçimde ortaya koyuyorlar.** Onlara demokratlık payesi atfedenler ise, işin özüne değil görüngüye bakarak en temel gerçekleri altüst ediyorlar.

En başta "devlet" olgusunu, onun sınıfsal temeli çarpıtıyorlar. **Ülkemizde devleti elinde tutan sınıf, işbirlikçi tekelci burjuvazi ve büyük toprak sahipleridir. Tüm düzen partileri, bunların çıkarlarını korumakla yükümlüdür.** Bununla birlikte egemen sınıflar arasındaki rekabet ve çatışma, bu partilerde de yansısını bulur. Her biri, desteklediği parti aracılığıyla çıkarlarını maksimize etmeye çalışır. Rakiplerini ekarte etmek ve karlarını arttırmak için yasal düzenlemeleri yaptırır vb... **Her hükümet döneminde kimi burjuvalar önü açılır, ya da yeni burjuvalar türer; kimileri geriler, hatta iflas eder. Ancak bu durum, hükümetlerin bir bütün olarak burjuvazinin çıkarlarını korudukları gerçeğini değiştirmez.**

Örneğin 24 Ocak Kararları'nın mimarı Turgut Özal'ın ANAP dönemi, burjuvazinin en vahşi sömürüsünü gerçekleştirdiği ve en fazla semirdikleri dönemdir. Fakat o dönemde de "Özal'ın prensleri" adı verilen burjuvalar türemiştir. Onların çoğu sonrasında kaybolup gitti. AKP döneminde de (yeşil sermaye ya da Anadolu sermayesi denilen) bazı kesimler büyük vurgunlar vurdu, bazıları da (Uzanlar, Karamehmet gibi) iflas etti. Ancak **AKP dönemi bir bütün olarak burjuvazinin en çok kar ettiği bir dönem oldu. Büyük özelleştirmeler bu dönemde gerçekleşti, taşeron-esnek çalışma adı altında yoğun bir sömürü düzeni kuruldu, tarım çökertildi vb...**

Dikkat edilirse **TÜSİAD içinde yeralan büyük tekeller, AKP döneminde de karlarına katmıştır.** Her yıl açıklanan "En büyük 500 şirket" in başında genellikle bunların şirketleri yer alır. Örneğin Koç'ların AKP ile ilişkileri en çok konuşulandır. Gezi direnişine destek verdikleri iddiası da buradan kaynağını almıştır. Ama en çok kar eden şirketlerin başında Koç'lara ait Tüpraş gelmektedir. Yine otomotiv ve beyaz eşya üreten şirketleri de hep başlarda yer almaktadır. Geçtiğimiz günlerde açıklanan listede durum değişmedi. Yani AKP döneminde Koç'ların karlarına halel gelmiş değildir.

AKP ile ilişkileri, olsa olsa daha fazla kar hirsından ve rakiplerine sunulan destekten-dir. Örneğin Uzan'ların enerji alanındaki şirketleri Koç'un en büyük rakibi Sabancılar'a verildi. Ya da

Burjuva liberallerden Kürt ulusal hareketine, reformist partilerden bazı devrimci yapılara kadar pekçok kesim, **TÜSİAD patronları ile AKP arasındaki çelişkileri alabildiğine abartıyor, TÜSİAD'tan demokrasi beklemek gibi ham bir hayali körüklüyor. Ancak AKP dönemi bir bütün olarak burjuvazinin en çok kar ettiği bir dönem oldu. Büyük özelleştirmeler bu dönemde gerçekleşti, taşeron-esnek çalışma adı altında yoğun bir sömürü düzeni kuruldu, tarım çökertildi vb... Bu bile AKP'nin büyük patronların çıkarını korumada üzerine düşeni yaptığını gösterir.**

TÜSİAD dışında örgütlenen ve AKP döneminde "yürü ya kulum" denilen MÜSİAD, TUSKAN gibi birliklerin içinde yeralan burjuva kesimler oldu.

Şimdi benzer bir durum FETÖ'cü olmakla suçlanan burjuvalarda yaşanıyor. El koyulan malları-mülkleri ve iş yaptıkları alanlar, başka gruplara aktarılıyor. Son toplantıda Erdoğan'ın "eğitim gönüllülük işidir" diyerek, bu kesimlerden boşalan yeri işaret etmesi boşuna değildi. **Bir kez daha "sermaye tranferi" yapılıyor ve birileri çökerken, birileri yükseliyor.** Ama her daim kazanan, sınıf olarak burjuvazi; onların içinde de en büyük tekeller oluyor.

Sonuç yerine

Bütün bunlar "TÜSİAD-AKP ilişkisi" ve TÜSİAD'ın demokratlığı üzerine savların, gerçeği yansıtmadığını somut olarak kanıtlamaktadır.

Elbette kapitalizmin eşitsiz gelişme yasası gereği, bir burjuva kesim gerileyebilir, biri diğerinin üzerine çıkabilir ya da yenileri eklenebilir. Fakat **her düzen partisi, bunlardan birilerine yaslanır ve genel olarak burjuvazinin, özelde ise yaslandığı kesimin çıkarlarını korur.**

AKP'nin hükümet olduğu süre boyunca çıkardığı

yasalara bakıldığında, bu durum çok net biçimde görülecektir.

Sınıf ile devlet arasındaki ilişkiyi tersten kurmak, ne yazık ki ülkemizde yaygın bir görüştür. Geçmişte de Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk yıllarında zorunlu olarak uygulanan "devletçilik" politikasını, "devlet eliyle burjuvazinin yaratılması" şeklinde ele alanlar olmuştur. Oysa Kemalistler zaten Türk ticaret burjuvazininin temsilcileriydi. Ve yaptıkları ilk işlerden biri, Osmanlı döneminde ticareti elinde tutan gayri-müslimlerin malını-mülkünü Türk burjuvalarına aktarmak olmuştur.

Zaten devletin ortaya çıkışı, sınıfların varlığı ile olmuştur. **Ekonomik altyapıda güçlenen sınıf, üstyapıda da söz sahibi olmak isteyecek ve ergeç devleti ele geçirecektir. Bu her yerde böyle olmuştur.** Ancak egemen kesimler ve onların sözcüleri, kitleleri kandırmak için her daim devleti, iki karşıt sınıf arasında "arabulucu"luk yapan "sınıflarüstü" bir varlıkmiş gibi göstermiştir.

Şimdi TÜSİAD'ı "demokrasi ve özgürlüklerin savunucusu" olarak gösterenler ve buradan hareketle AKP ile aralarında çelişki olduğunu ileri sürenler, hem devleti hem de düzen partilerini sınıflardan bağımsızmış gibi göstererek akıyorlar. Ve böylece halkı aldatıyor, burjuvaziye destek oluyorlar. TÜSİAD ile AKP arasında varolan çelişkinin gerçek nedenlerini de gizliyorlar.

Son toplantıda bir kez daha açığa çıkan; **AKP'nin AB ve ABD ile yaşadığı sorunların, Kürt bölgesinde yürütülen kirli savaşın, toplumsal muhalefete yönelik saldırıların, emperyalist te-kellerin yatırımlarını etkilemesi ve kitlelerde yeni patlamalara yol açacağı korkusudur.** Devletin gerçek sahipleri olarak işbirlikçi tekelci burjuvalar, AKP'yi bu konuda uyarmaktadır. Ama herşeye rağmen AKP ile yola devam etmekte şimdilik bir mahsur görmemektedirler.

Bu bile AKP'nin büyük patronların çıkarını korumada üzerine düşeni yaptığını gösterir. Eğer bu noktada ciddi bir sıkıntı doğarsa, AKP'yi de gözden çıkarmakta hiç tereddüt etmeyecekleri kesindir. Her ne kadar AKP diğer düzen partilerinden farklı bir profil çizse de, onun da ipleri egemen sınıfların ve emperyalistlerin elindedir. Günü dolduğunda, misyonunu tamamladığında, ya kenara çekecekler ya da tümünden bitireceklerdir. ANAP'ın durumu ortadadır. AKP'yi de parçalamaları ve yeni bir alternatif yaratmaları zor değildir. Sonuçta onları ilgilendiren, karlarını maksimize edecek bir düzenin sağlanmasıdır. Hükümet partisinin adının şu ya da bu olması değil!

Bu kısır döngüsü kıracak tek unsur; devrimci bir önderlik altında işçi ve emekçilerin sömürü düzene karşı ayağa kalkmasıdır. Ancak sosyalizmi hedefleyen bir devrimle egemen sınıfların iktidarı yıkılır, işçi ve emekçilerin devleti kurulabilir. Ve işte o zaman partiler değişse de değişmeyen kapitalist sömürü sistemi ortadan kalkar.

Rant hırsı bu defa da zeytinlikleri hedefe çaktı. Hükümet, 17 Mayıs 2017 tarihinde “Sanayinin Geliştirilmesi ve Üretimin Desteklenmesi Amacıyla Bazı Kanun ve KHK’lerde Değişiklik Yapan Kanun Tasarısı”nı TBMM Başkanlığına sundu.

Tasarı dönüm başına 15 zeytin ağacından daha az bulunan zeytinlik alanları

ranta ve imara açmayı, maden ocakları kurmayı hedefliyor. Ege’deki zeytin ağaçlarının önemli bir kısmı yağlık olduğu için ağaçları büyük, dikimi seyrek oluyor.

Özellikle eski zeytinliklerin neredeyse tamamı seyrek ekim olduğu için, yasa doğrudan onları hedefliyor. Böylece tasarı yasalaşırsa, Ege Bölgesi’nin en büyük hazinesi olan zeytinliklerin yok edilmesi için düğmeye basılacak. Ülkemizde bulunan yaklaşık 167 milyon zeytin ağacının 117 milyonu kesilecek.

Kesilen zeytin ağaçları, birçok alanda birden yıkımın yolunu açacak. Her şeyden önce, **750 bin zeytin yetiştiricisi ailenin yüzde 70’i işini kaybedecek ve 500 binden fazla aile açlığa terk edilecek.** Soma’da madende katledilen madencilerin büyük çoğunluğunun, devletin tarım politikaları nedeniyle kısa bir süre önce işini ve toprağını kaybetmiş tarım işçileri-çiftçiler olduğunu hatırlayalım. Kim gönül rızasıyla toprağın altına inmek ister ki? Artık zeytin üreticileri de, katledilen Soma madencilerinin kaderini yaşamaya mahkum edilecek.

İkincisi; her biri hazine değerinde olan zeytinliklerden, onların sağladığı doğal güzelliklerden, yeşil alanlardan ve ormanlardan mahrum kalacağız. Zeytin ağacı “ölmez ağaç” diye tanımlanır. Çünkü yaşlanmaz, budandıkça gençleşir, yeniden meyve verir. Verdiği ürün, doğadaki besin değeri en yüksek ürünlerden biridir. Odunundan yaprağına kadar her parçası, insanlığın faydasına özellikler taşır. Ve bu müthiş ürün pervasızca yok edilecek.

Üçüncüsü; Türkiye dünyanın en önemli zeytin üreticileri arasında yer alan bir ülkedir. İspanya ile rekabet halindedir ve Türkiye’de yetişen bazı zeytin türleri, kalitesi ve taşıdığı özelliklerle, dünya üzerinde benzersizdir. Kesilen 100 milyon zeytin ağacının ardından, Türkiye zeytin ihraç eden bir ülke olmaktan, zeytin ithal eden bir ülke konumuna düşürülecektir.

Ve bütün bunlar, rant için yapılmaktadır.

Zeytin alanlarını müteahhit şirketlere açma çabası, bugüne özgü yeni bir durum da değil. Söz konusu **yasa bugüne kadar altı defa meclis gündemine getirilmiş, altısı da reddedilmiş. Ancak zeytinlik alanlarında öylesine büyük bir rant bulunmaktadır ki, yedinci defa gündeme getirip, OHAL koşullarından da yararlanarak, bu defa yasayı geçirmek istiyorlar.**

Gözleri boyamak için, “Zeytin Sahaları Koruma Kurulu” oluşturacaklarını, bu kurulun da “bağımsız” faaliyet göstereceğini ileri sürüyorlar. Oysa kurulda, Tarım, Sanayi, Orman ve Su işleri, Maliye, Çevre ve Şehircilik bakanlıklarının temsilcileri yer alacak; yani doğrudan AKP hükümetine bağlı bürokratlar... Yasayı çıkartan partinin kadroları... Kurulun “bağımsız”lığı bu kadar işte.

Tasarı yasalaşırsa, doğal zenginliğimiz zeytinliklerin yerini, maden ocakları, taş ocakları, sanayi

Zeytine dokunma!

kuruluşları vb alacak. Yeşil alanlar, beton yığınlarına dönüştürülecek. Zeytin üreticileri de, açlıktan ölmek için buralarda asgari ücretle kölelik koşullarında çalışmaya mecbur bırakılacaklar.

Daha önce çıkartılan ve 14 ay yürürlükte kalan bir yönetmelik döneminde, 18 bin 350 dekar zeytinlik alan yok edilmiş ve buralara 26 tane maden işletmesi kurulmuştu. 14 ayın sonunda, “kanunsuz” olduğu için yönetmelik Danıştay tarafından iptal edildi; ancak bu arada kesilen zeytinleri geri getirme ihtimali olmadığı gibi, kurulan madenlere de dokunulmadı.

Tarımda yıkım, devlet politikasıdır

Türkiye kısa bir süre öncesine kadar tarımda kendine yeterli üretim yapan, birçok önemli kalemde ise dünyanın belli başlı ihracatçıları arasında yer alan bir ülkeydi. Ancak **AKP hükümetinin çıkardığı yasalar ve uygulamalar, tarımın neredeyse bütün alanlarında çok büyük yıkımlara neden oluyor.** Kotalar nedeniyle çiftçiler onyıllardır yaptıkları ekimlerden vazgeçiyorlar. Alım fiyatlarının düşüklüğü nedeniyle maliyetlerini bile karşılayamıyor, borçlar yüzünden topraklarını kaybediyorlar. Elektrik borçları, üreticiyi tefecilere mahkum ediyor, bu da başka bir yıkım unsuru oluyor.

Tütün Yasası sonucu 350 bin aile tütün ekiminden uzaklaştı, Şeker Yasası’nda varolan kota nedeniyle 385 bin çiftçi artık şekerpancarı ekemiyor. Çay-Kur’un TVF’ye (Türkiye Varlık Fonu) devrinin ardından, çay üreticileri de yıkımın eşiğinde. Çıkarılan miras yasası ve tarım arazilerinin korunması yasaları ile “arazi toplulaştırılması” dayatılıyor ve 10 dönümden küçük arazilerde yapılan üretimlerin yok edilmesi hedefleniyor.

Dünyadaki fındığı yüzde 85’i Karadeniz bölgesinde üretiliyor. Ancak bunu da yoketmek için sistemli bir politika uygulanıyor. Fındığın üretim maliyeti ortalama 12-13 lirayken, devlet 10 liradan alım yapıyor. Üstelik Türkiye’deki toplam üretimin yüzde 75’ini İtalyan tekeli Ferrero satın alarak Türkiye’nin fındık tekeli oluyor. Fiyatı da alımı da üretimi de kendi koşullarında belirliyor. Böylece Karadeniz fındık üreticisi, bu tekelin koşullarına mahkum olarak ayakta kalmaya çalışıyor.

Türkiye, Rusya ile domates pazarlığı yapıyor, ama bu arada Rusya’dan buğday, bezelye, ayçiçeği küspesi gibi en temel gıda maddelerini ithal ettiğimiz ortaya çıkıyor. Mercimek, nohut, pirinç gibi binyıllardır bu topraklarda üretilen ürünler, artık dünyanın uzak bölgelerinden ithal ediliyor. Et ithalatı uzun zamandır alıştırılan bir şeydi, ama artık besicilerin temel ihtiyacı olan saman da ithal ürünler arasına girmiş durumda.

AKP hükümeti döneminde, Türkiye’nin tarım ithalatı 126.5 milyar dolara kadar tırmanmıştır. Tarımın ne kadar büyük bir yıkım yaşadığının en çarpıcı ifadesidir bu rakam. Şimdi bu yıkıma, zeytin de eklenmek isteniyor. Maden ocakları, sanayi kuruluşları, beton yığınları için, zeytin yok edilmeye çalışılıyor.

Zeytin semboldür

Onbinlerce yıldır bu toprakların sembolüdür zeytin. Öylesine bereketli ve faydalı bir üründür ki, ağacı da, meyvesi de, yaprağı da insanlığın kutsal sembolleri arasında yer aldı. Yunanlı sporcular, başlarına zeytin dalından çelenkler yaparak koşular. Azizeler için saflığın, ilk hekimler için iyileşmenin sembolü oldu. İlk aydınlatma araçlarından biri, zeytinyağı olmuştu. Efsaneye göre, Nuh’un gemisine dönüp o büyük selin bittiğini haber veren güvercinin ağzında bir zeytin dalı vardı.

İnsanlık zeytine emek verdikçe, zeytin bire bin vererek müthiş bir hızla karşılığını verdi bunun. Bu yüzden bir katık değildi sadece... Aklın, barışın, kardeşliğin simgesi oldu, onun ince, uzun, güzel yeşil yaprakları... Yüzlerce yıl yaşadı zeytin ağaçları...

Zeytinin anavatanı olan yerlerden biri de Filistin topraklarıydı. Geçmişte Filistin topraklarının zeytin ormanlarıyla kaplı olduğu bilinir. İsrail tankları 200 binden fazla zeytin ağacını yerle bir ederek Filistin direnişine bir darbe de buradan indiriyorlardı.

Yakın zaman önce, Kolin Holding termik santral inşaatı için, Yırcalı’daki zeytin ağaçlarını, üreticilerin tepkisine ve eylemlerine rağmen kesmeye girişmişti. Tek tek şirketlerin üreticinin direnişiyle karşı karşıya kalmasını engellemek isteyen devlet, artık bu işi toptan halletmeye girişmiş durumda. **Tek bir yasayla, birçok tekelin birden zeytinliklere dalmasını sağlamak istiyor. Direnen üreticinin karşısına da devletin gücüyle dikilmeyi, böylece tekelleri korumayı hedefliyor.**

Helenistik devirde zeytin ağacını kesenler ölümle cezalandırılmış. Bugün de zeytin ağaçlarını kesmeye kalkışanlar, bunun karşılığını kitlenin direnişinden alacaklar; fiziksel ölüm değil ama, siyasal ölümlerini hazırlayacaklardır.

Dergimizin Mayıs sayısında yer alan ve İsviçre'deki 1 Mayıs eylemini anlatan yazı, teknik nedenlerle hatalı olarak yayınlanmıştı. Yazıyı düzelterek tekrar yayınlıyoruz.

İsviçre'de 1 Mayıs

1 Mayıs coşkusuyla selamlar.

İsviçre'de 1 Mayıs coşkusuyla kutlandı. Zürih, Bern ve Basel illeri eylemlere evsahipliği yaptı. Basel'deki 1 Mayıs'ın hazırlıkları yaklaşık bir ay önceden başladı. Türkiyeli devrimci-demokrat kurumlar, İsviçreli devrimci-demokrat kurumlarla biraraya gelerek, 1 Mayıs Platformu oluşturdu. İçinde PDD'nin de bulunduğu bu platform, 1 Mayıs hazırlıklarını yürüttü. Bin civarında afiş, çağrı ve pul yaygın biçimde yapıldı. Biz PDD olarak, aldığımız bölgenin her yanını afişlerimizle, pullarımızla donattık. Çağrı metinlerimizi dağıtırken coşkulu konuşmalar yaptık.

1 Mayıs sabahı, yürüyüşün başlama saati 10.30 olmasına karşın, biz platform olarak saat 9'da Messeplatz'daydık. Her yıl sendikalar ve sosyal-demokrat partiler önde, biz devrimci kurumlar arkada yürürdük. Bu 1 Mayıs'ta platform olarak en önde yürüme kararı almıştık. Bunu diğer kurumlara ilettik. Onların kabullenmeyeceği bir durumdu. "Biz de polis çağırırız" diye tehdit etmişler, bu tehditler yerel basına da yansımıştı. Bundan dolayı erkenden alanın ön kısmında flamalarımızla toplandık.

Saat 10 civarında sendikalar ve sosyal-demokratlar önden yürümemize razı olacaklarını iletiler. Tabi bu bir lütf değildi. Sendikalar ve Basel kantonunda yer alan sosyal-demokrat partiler burada yaşayan halkın, işçilerin bir çok hak kayıplarında pay sahibiydiler. Yaşanan hak gasplarında onların da onayı ve suç ortaklığı vardı. Dahası polisi yürüyüş güzergahına çağırarak gibi bir pervasızlık da göstermişlerdi. Bu durumda, bizim tavizsiz tutumumuz karşısında geri adım atmak zorunda kaldılar.

Miting yaklaşık 5 bin kişinin katılımıyla gerçekleşti. Yürüyüş güzergahında, polis merkezinin karşısında kitle durdurularak, yaklaşık on metre genişliğinde bir pankart, bir apartmanın üzerine, orta bir yere ustaca asıldı. Pankart çalışanların hak kayıplarını içeriyordu.

Yine yürüyüş güzergahında bulunan UBS bankası merkezi önünde duruldu ve bankanın girişinin üzerine büyük bir poster asıldı. Posterde başı zehir saçan bir kobra yılanı biçiminde, takım elbiseli-kravatlı biri resmedilmişti. Poster asılınca tüm kitleden sloganlar, alkışlar, zılgıtlar patladı. Yaşanan hak gasplarının sembolü olan bu binaya böyle bir resim asılması çok büyük bir sahiplenme yaratmıştı.

Coşkulu yürüyüşün sonucunda miting alanına vardığımızda sesler kısılmış, ancak coşku büyümüştü. Enternasyonal marşı başta olmak üzere devrim marşları söylendi. Sloganlarla emperyalist savaş, barbarlık, sömür, işsizlik, Avrupa'da yükselen ırkçılık, Türkiye'deki referandum teşhir edildi, diktatörlüğün, sömürünün ve zulmün bitmesi için mücadelenin yükseltilmesi talepleri haykırıldı. Konuşmalarda da bu vurgular vardı ve ortak mücadelenin yükseltilmesi gerektiği anlatıldı.

Miting, sloganlarla, flamalarla, marşlarla tam bir coşku seli olmuştu. Bu coşku her şeyi geride bıraktı. Biz de DSB ve PDD flamalarımızla bu selin içindeki yerimizi almıştık.

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Yaşasın 1 Mayıs!

Kurtuluş Devrimde Sosyalizmde!

İsviçre PDD

İsviçre'de Kaypakkaya etkinliği

İsviçre'nin Basel kentinde

7 Mayıs günü İbrahim Kaypakkaya için bir etkinlik düzenlendi. TKP/ML YDK'nın çağrısıyla gerçekleşen etkinlikte, İbrahim Kaypakkaya ölümünün 44. yılında bir kez daha anıldı.

Etkinlikte PDD standı da açıldı. Ayrıca bir mesajla Kaypakkaya şahsında tüm devrim ve sosyalizm şehitleri selamlandı.

İsviçre PDD'nin, etkinliğe sunulan mesajında, "Kaypakkaya'nın Doğu Perinçek gibi devrim düşmanlarının görüşlerini reddedip devrimci bir kopuşu gerçekleştirdiği"ne vurgu yapıldıktan sonra, Kaypakkaya adının "ser verip sır vermemek"le özdeşleştiği ve efsaneleştiği belirtildi. Mesajın son bölümünde ise şunlar yeraldı.

"İhtilalci Komünistler 12 Eylül yıllarında işkencehanelerde direniş destanları yazarak, tüm dünya devrimci değerlerine ve ülkemiz devrimcilerinin direnme geleneğine sıkıca tutundu ve Kaypakkaya'nın bu mirasını sahiplendi, ileriye taşıdı.

Osman Yaşar Yoldaşcan, Mehmet Fatih Öktülmüş, İsmail Cüneyt, Remzi Basalak'ın da kanıtladığı gibi, Denizlerin, Mahirlerin, Kaypakkayaların devrimci ruhunu, militanlığını sahipleniyoruz. Şehitlerimizin mirasına sahip çıkmanın, devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütmek olduğu kesindir. Bu bilinç ve kararlılıkla İbrahim Kaypakkaya şahsında tüm devrim ve sosyalizm şehitlerini saygıyla anıyoruz."

Gezi şehitleri anıldı

Taksim Dayanışması'nın çağrısıyla 31 Mayıs akşamı İstiklal Caddesi'nde toplanan kitle, Haziran şehitlerini andı, devletin yaptığı katliamı protesto etti.

Devlet bir gün öncesinden Gezi Parkı'nı bariyerlerle çevirmişti. Eylemden saatler önce polisler, İstiklal Caddesi'ne çıkan bütün sokakları tutmuştu. Bütün bu önlemlere rağmen, kitleler İstiklal'de toplandılar.

Eylem çağrısı saat 19.30'du. Kitleler daha erkenden toplanarak sloganlar eşliğinde yürüyüşe başladı. Sloganlar eşliğinde Fransız Konsolosluğu önüne kadar yüründü. Burada polis barikatlarıyla karşı karşıya kaldı. Barikatın önünde oturma eylemi yapıldı.

Kitlenin çoğu Haziran şehitlerinin resimlerinin basılı olduğu "Hayır Bitmedi Mücadeleye Devam! Gezi 4. Yılında" yazılı tişörtleri giymişti. Ayrıca KHK ile ihraç edilen ve işine geri dönmek için açlık grevi yaptıkları için tutuklanan Nuriye Gülmen ve Semih Özakça da unutulmadı. Onların resimlerinin basılı olduğu dövizler taşındı. Keza Hopa'da 31 Mayıs 2011'de polis saldırısında yaşamını yitiren Metin Lokumcu'nun da dövizleri taşındı.

Taksim Dayanışması adına hazırlanan ortak açıklamayı Mücella Yapıcı okudu. Açıklamada "bu zor günlerde sokakta eylem yapan, direnişte olan herkese selam olsun" dendi. Gezide katliam emrini verenlerin ve katliam yapanların yargılanmadığı, bazı polislere göstermelik cezalar verilerek aklanmaya çalışıldığı hatırlatılarak, "peşini bırakmayacağız" dendi. Ayrıca OHAL'in kaldırılması KHK'lerin iptal edilmesi istendi. Eylem bu konuşmalardan sonra sonlandırıldı.

Aradan 4 yıl geçmesine rağmen, ege-menlerin korkusu hala devam ediyor. Günler öncesinden Gezi Parkı ve Taksim Meydanı'na TOMA'ların getirilmesi ve polislerin yığılması, bu korkunun en somut göstergesiydi. Buna rağmen yine binlerce kişi, Gezi şehitlerini anmak için toplandı. Kitlenin coşkusu ve kararlılığı, devletin şiddetinin kar etmeyeceğini bir kez daha gösterdi.

Tutsaklardan mesajlar...

Tutsakların gönderdiği mektup ve kartlar, ya elimize ulaşmıyor ya da oldukça gecikmeli geliyor. 1 Mayıs mesajlarının iletilmediği kartları da böyle oldu. Gecikmeli de olsa bu mesajları yayımlıyoruz.

Benzer biçimde, bizim hapishanelere gönderdiğimiz dergiler de büyük oranda iade ediliyor. Dergimizi ve yayınevimizden çıkan kitaplardan istediklerini gönderdiğimiz ve göndermeye devam edeceğimizi bilmelerini istiyoruz. Ellerine ulaşmıyorsa, mutlaka idareden kaynaklanıyordur. OHAL ile birlikte haberleşme dahil, koşulları daha kötü hale gelen, ancak mücadele azim ve kararlılıklarından bir şey kaybetmeyen tüm tutsakları bir kez daha selamlıyoruz.

1 Mayıs'ı yaratanlara, yaşatanlara
büyüterek yarınla taşıyanlara
BİN SELAM!
Ju gulane jes va! Biji Yek Gulan!
Merhabalar sevgili P.D.Duruş'lu düşdaşlar,
Kartepe'nin eteklerinden, kızıl 1 Mayıs'ın coşkunluğunda komünar selam ve sevgilerimi gönderiyorum.

Herbirinizi düşdaşlığın olanca coşkusu ve sıcaklığıyla sımsıkı kucaklayıp öpüyorum. Tüm çalışmalarınızda sonsuz başarılar diliyorum.

Referandum sonucu, faşizmin devasa devlet

olanaklarına, OHAL ve türlü renkte zorbalığına rağmen, örgütlü halklar karşısında ne kadar aciz durumda olduğunu bir daha göstermiştir.

Durmak, duralamak yok! Daha büyük coşku ve kararlılıkla geleceğimizi inşa yürüşümüze, mücadelemize tüm alan ve mevzilerde devam edeceğiz... Hiç bir tiran buna gölge edemez, izin vermeyeceğiz. BİZ KAZANCAĞIZ! Ezilen sınıf ve halklarımız kazanacak!

Bu bilinç ve kararlılıkla dünya işçi-emekçi sınıf ve katmanların birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs bayramınızı komünar coşkuyla selamla-

yarak
kutluyorum.

Biz tutsaklar da demir kapı ve yüksek duvarları aşan düşgücümüzle kavgada yıldız asanlarımızı omuzlarından tutarak kuracağınız bayram halaylarına katılacağız. Siz düşdaşlarımızla tüm kavga alan ve mevzilerinde ilk günkü heyecan ve kararlılıkla omuz omuza durmaya devam edeceğiz.

Özgür gelecekte buluşuncaya değin; sağlık, direnç ve umutla kalalım. Asla düşsüz kalmayalım...

İyi ki varsınız! Daima var olun!

Not: Dergi gelmeye başladı. Duyarlılığınız için teşekkürler.

Komünar selamlar

Haydar Sönmez

2 Nolu F Tipi Hapishane C-102

Kandıra-KOCAELİ

Merhaba dostlar

Emperyalist-kapitalist sömürüye karşı, işçi sınıfının can bedeli ödeyerek, dünya emekçilerine armağan ettiği, işçi sınıfının şanı olan, 1 MAYIS emek ve dayanışma gününüzü kutluyor, sömürsüz, savaşırsız bir dünya özlemiyle selamlarımı, sevgilerimi gönderiyorum.

Devrimci selamlar...

Recep Çitıkbel

2 Nolu F Tipi Hapishane C-102

Kandıra-KOCAELİ

Merhaba yoldaşlar

İyi olmanızı diliyorum. Göndermiş olduğunuz dergiyi aldım, çok teşekkür ediyorum. Her zamankinden fazla birlik, beraberlik ve dayanışmaya ihtiyaç duyduğumuz bugünlerde, benim için anlamlı duyarlılığınız önemlidir.

Yoldaşlar bu vesile ile sizden ricam yayınladığınız kitaplardan gönderme imkanınız varsa, çok sevinirim.

Hepinizi en içten devrimci duygularla selamlıyor, çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

Engin Doğru

E Tipi Cezaevi D-1 Elazığ

Ulaş Bayraktaroğlu ölümsüzdür!

Roja'ya'da savaşılan Türkiyelilerin örgütü BÖG'ün (Birleşik Özgürlük Güçleri) başkomutanı Ulaş Bayraktaroğlu, IŞİD çetelerine karşı savaşıırken yaşamını yitirdi.

Adını Ulaş Bardakçı'dan alan Bayraktaroğlu, tıpkı Ulaş gibi savaşıarak ölümsüzleşti. Onu Türkiye asıl olarak Haziran direnişi sırasında tanıdı. O direnişin askeri olarak savunulmasının sorumluluğunu üstlendi. Polisin Taksim Meydanı'na saldırısı sonrası başlayan çatışmayı yönetti. Militanlığı ve yaratıcılığı ile göz doldurdu.

Bu tutumuyla faşizmin ve reformizmin hedefi haline de geldi. Onu bir provakatör gibi lanse etmeye çalıştılar. Ancak devrimci duyguları güçlü olan herkesin yüreğinde yer etti, büyük bir sempati topladı, saygısını kazandı.

Ulaş Bayraktaroğlu, aynı zamanda DKP'nin (Devrimci Komünarlar Partisi) kurucusuydu. Ölümünün ardından DKP ve BÖG adına yapılan ortak açıklamada şunlar söyleniyor. "Türkiye Devrimci Hareketi'nin en zorlu dönemlerinde doğan, mücadele içerisinde yetişen ve bu hareketi zaferle buluşturmak için her barikatta her mevzide canını ortaya koyan Ulaş Bayraktaroğlu Rakka hamlesinde, en ön cephede ölümsüzlüğe erişti."

Ulaş'ın ölümü tüm devrimcilerde derin bir üzüntü yarattı. Büyük bir sahipleniş yaşandı. İstanbul'da gerçekleşen anma yürüyüşlerine hemen her siyasi yapı katıldı.

DKP il binası önünde bir araya gelen kitle "Ulaş Bayraktaroğlu ölümsüzdür" ile BÖG savaşçılarının fotoğrafının olduğu pankart ve kızıl bayraklar taşıdılar. "Ulaş yoldaş ölümsüzdür", "Zafere kadar hep birlikte", "Biji berxwedana Rojava", "Göğü fethetmek için her barikatta her mevzide canını ortaya koyan Ulaş Bayraktaroğlu sloganlarıyla yüründü. Ulaş Bayraktaroğlu, Türkiye devrimci hareketinin yetiştirdiği önderlerden biri olarak sonsuzluğa uğurlandı.

Yasaların sokaklarda yapıldığı günler 15-16 Haziran 1970

"16 Haziran yüzbin işçi yürüdü

16 Haziran genel direniş

Burjuvaziye, tüm sömürüye

Nasırlı ellerin yumruğu bugün!"

Hakkında böyle marşların yazıldığı, Türkiye işçi sınıfının en büyük eylemidir 15-16 Haziran...

1970'in ekonomik kriz koşullarında işçiler, kitleler halinde Türk-İş'ten DİSK'e geçiyorlardı. Bu durum, sermayenin ve Türk-İş ağalarının paniğe kapılmasına yol açtı. DİSK'i fiilen kapatan, işçilerin sendika seçme özgürlüğünü yok eden ve sendikal hakları sınırlandıran yeni bir yasal düzenleme hazırladılar. Yeni yasa tasarısı 11 Haziran'da Meclisten geçti. 14 Haziran'da ülke çapında değişik fabrikalardan DİSK üyesi bin kadar sendika temsilcisi bir araya gelerek, etkili bir eylem kararı alınması için DİSK yönetimine baskı yaptılar.

Şalteri indirip sokağa çıkan işçiler, bir öfke seli olup akmaya, yeni katılımlarla çığ gibi büyümeye başladı. Kalın sopaları ellerinde onbinlerce el kalktı gökyüzüne. Kocaman, kavga dolu onbinlerce yürek attı aynı anda. "Savaş Başladı!" pankartı en önde, sömürünün üzerine yürüdü onbinler. Coplar, panzerler, tanklar umurunda değildi onların.

İstanbul'da Kartal, Bakırköy, Sağmalcılar, Levent, Topçular ve Eyüp bölgeleriyle, İzmit'te 115 fabrikadan 75 bini aşkın işçi sokakları fethettiler. Türk DemirDöküm, Sungurlar, Otosan, Singer, Rabak, Profilo, Uzel, AEG, Eti, Aygaz, Auer, Derby Lastik ve daha niceleri, kahreden ve yaratan ellerin güvenle ve bilinçle birleştiğinde, ne muazzam bir sele dönüştüğünü gösterdiler.

Anadolu yakasında yola ilk koyulanlar, Singer işçileri oldu. Yürüdükçe, yol üzerindeki Haymak, Otosan ve DMO işçileriyle birleşerek çığ gibi büyüdüler. İstanbul-Ankara arasının ana bağlantı yolu işçilerin eline geçmişti.

Eyüp yönünden gelen Sungurlar, Elektro-Metal ve DemirDöküm işçileri, Eyüp Karakolu'nu basarak, gözaltına alınan arkadaşlarını polisin elinden çekip aldılar. Derby Lastik işçileri Bakırköy'e, Profilo ve Grundig işçileri de Gümüşsuyu'na doğru yürüyüşe geçtiler. Akşama doğru, daha büyük bir kalabalık, Topkapı'dan Sağmalcılar'a yürüyüşe geçti. Yollar sloganlarla inliyordu. "Sendikalar canımız, feda olsun kanımız!" Bir sel de ellerinde "Zincirlerimizden Başka Kaybedecek Şeyimiz Yok!" yazılı pankartlarıyla Alibeyköy'den akıyordu. İzmit'te de 115 fabrikadan onbinlerce işçi ana yolları zaptetmişti.

Yürüyüşler 16 Haziran günü de sürdü. Birleşip büyüyen yürüyüş kolu, Sultanahmet'ten akarak, Çağaloğlu'na girdi. Valiliğin önünde kurulan asker barikatını aşarak Eminönü'ne ulaştı. Burada da polislerle çatıştılar. Polisler, canlarını zor kurtardı. Eminönü'nde toplanan işçilerle, Levent yönünden gelen işçilerin birleşmelerini engellemek için, Galata ve Unkapanı köprüleri açıldı. Ama motorlarla karşıya geçen işçilerin birleşmesini engelleyemediler.

Levent yönünden gelen işçiler polislerle çatışıp, ezip geçtiler. Anadolu yakasında ise, Gebze'den gelen işçi kardeşleriyle birleşen Otosan, Arçelik ve Singer işçileri de polislerle çatışarak, barikatları yıkıp aştılar. Bağdat

caddesinden Kadıköy'e yürüyen işçi selinin önüne barikat kurmaya çalışan polisler, işçileri engelleyemeyince silaha sarıldı. Bir işçi orada şehit düştü. Önlenemeyen yürüyüşünü, arkadaşlarının omzunda tamamladı.

Arkadaşları vurulan işçilerin öfkesi artık dizginlenemiyordu. Ellerine ne geçerse alıp, polisleri kovalamaya başladılar. Çatışmada bir de polis öldü. Öfkeli işçiler, Adalet Partisi ilçe binasının camlarını aşağı indirdi. Polis ateş etti. Burada da birkaç işçi düştü. Şehitlere rağmen bir adım bile gerilemeyen işçiler, kaymakamlık, emniyet müdürlüğü ve resmi bina ne buldularsa yakıp yıktılar.

15 Haziran akşamı Bakanlar Kurulu, gösterilerin olduğu illerde 60 günlük sıkıyönetim ilan etti ve sendikacıları tutukladı.

Olayların gelişiminden korkan DİSK, işçilere evlere dönme çağrısında bulundu. Bu tutumuyla eylem kırıcılığı rolü üstlendi. Dönemin DİSK başkanı Kemal Türkler'in radyodan yaptığı çağrılara rağmen, işçiler sokaklarda çatışmaya devam ettiler.

Burjuvazi, bu büyük direnişin ardından yasayı iptal etmek zorunda kaldı. Bununla birlikte işçi sınıfının gücünden duyduğu korku daha da arttı. 12 Mart 1971 darbesini örgütleyerek, işçileri devrimci önderlerden

soyutlamaya girişti. İşçiler, bir süre sessizliğe gömüldü, fakat ardından çok daha güçlü bir şekilde sokaklara döküldüler, grevler ve direnişler örgütlediler.

15-16 Haziran, işçi ve emekçiler mücadelesine ışık tutan, yol gösteren bir direniştir. Hakların sokakta, dışı dış bir mücadele ile kazanıldığını gösteren büyük direnişlerden biridir.

15-16 Haziran, işçi sınıfının kazanma inancını, sınıfa karşı sınıf savaşını ve kabına sığmayan öfkeyi ve militanlığı temsil eder. 15-16 Haziran, sınıf dayanışmasının en güzel örneğini sunmuştur. İki gün boyunca, DİSK ve Türk-İş üyesi işçiler, sendika farkı gözetmeden, kurşunların üzerine birlikte yürümüşlerdir.

15-16 Haziran'ın sendika ağalarına rağmen ve onlar aşılarak gerçekleştirilmesi, bugün de işçilere yol gösteriyor.

15-16 Haziran, bedel ödemekten çekinmeyen, şehitlerini omzuna alarak, tek adım bile geri adım atmadan yürüyen kararlılığı ifade ediyor.

3 Haziran 1963-

Nazım Hikmet yaşamını yitirdi

Dünyanın en fazla tanıdığı Türk şairi ünvanını sahip Nazım Hikmet, yaşadığı süre boyunca işçi ve emekçilerin yaşam ve mücadelelerini şiirlerine döktü. Bu yüzden yıllarca hapis yattı, sürgün edildi. Fakat inançlarından asla taviz vermedi. "Sevdalınız komünisttir" diyerek siyasal kimliğini her koşulda ortaya koydu.

"Sosyalist gerçekçi sanatçı" diyordu, "kendi halkının ve diğer halkların sanat geleneklerinden yararlanacaktır... Halkım için, başka halklar için, en yenisinden, yöneticisine kadar partimin tüm üyeleri için, bu erdemi taşıyan şiirler, tiyatro oyunları yazmak isterim. Ama bunun için doğru olmayı, öyle sözle, süssüz, belirsizlikten uzak yazmayı, sağ kulağımı sol elle göstemeye kalkmamayı bilmek gerek."

Öyle de yaptı. Son nefesine kadar işçi sınıfının, halkların mücadelesinin yanında yer aldı ve onların sesi oldu. "Partili sanat"ın en güzel örneğini verdi. Eserleri ve mücadelesi ile daima yaşayacak...

Onlar ümidin düşmanıdır sevgilim,

Akarsuyun,

meyve çağında ağacın,

serpilip gelişen hayatın düşmanı.

Çünkü ölüm vurdu

damgasını alınlarına;

-Çürüyen dış,

dökülen et-,

bir daha geri dönmek üzere

yıkılıp gidecekler.

Ve elbette ki, sevgilim elbet,

Dolaşacaktır elini kolunu sallaya sallaya,

Dolaşacaktır en şanlı elbisesiyle;

işçi tulumuyla

Bu güzelim memlekette

HÜRRİYET...

19 Haziran 1953- Rosenbergler katledildi

ABD, ikinci emperyalist savaş sonrası ülke içinde komünistlere karşı bir cadı avı başlattı. Hedef, 1929 krizinden sonra üye sayısını sürekli artıran ve eylemlerini büyüten Komünist Parti'ydı. McCarthy-cilik diye isimlendirilen bu dönemde, on binlerce kişi tutuklandı, işlerinden atıldı. Ethel ve Julius Rosenberg de bu cadı avının kurbanları arasındaydı.

1949 yılında Sovyetler'in atom bombası yapması, ABD'yi daha da saldırganlaştırdı. Atom bombasını mutlaka ABD'den sızdırıldığını iddia ederek casus avına çıktı. Rosenbergler de bu listedeydi. KGB ajanı olmakla suçladılar. Mahkemeler göstermelikti, cezalar önceden belirlenmişti. Dava boyunca her türlü devlet baskısı uygulandı.

Büyük bir kamuoyu oluştu onları kurtarmak için. Dünya genelinde kampanyalar yapıldı. İdamların infazının ertelenmesi başarılı, ama durdurma-ya yetmedi. İdamları durduracak şey "suçlarını" "itiraf" etmeleri idi. Ama Rosenbergler bunu kendilerine inanan kitlelere ihanet olarak gördüler ve reddettiler. Çocuklarına, birgün kendilerini anlayacaklarını söyledikleri bir mektup bıraktılar ve elektrikli sandalyeye oturdular.

çocukluk geçiren Sovyet yazar Maksim Gorki, emekçilerin yaşamlarını anlatan romanlar yazdı. Yaşamı boyunca hem devrimci savaşımın bir parçası oldu, hem de partili bir sanatçı olarak eserler verdi. Özellikle Ana adlı kitabı, gençlerin devrimcileşmesinde önemli bir rol oynadı.

☆ 20 Haziran 1933- Clara Zetkin öldü

1857'de Almanya'da doğan Zetkin, kadın sorunuyla ilgili çalışmalarıyla öne çıktı. 1910 yılında toplanan Uluslararası Kadın Konferansı'nda her yıl 8 Mart gününün Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak kutlanmasını sağladı. Ve emekçi kadınların kurtuluş mücadelesinde çok önemli katkıları oldu.

☆ 25 Haziran 2005- Kazım Koyuncu öldü

Karadeniz şarkılarını geniş kitlelere sevdiren Kazım Koyuncu, Çernobil sonrası Karadeniz'de yaygınlaşan kanser hastalığına yakalanarak yaşamını yitirdi. Kazım Koyuncu, Laz müziğini geliştirmede önemli bir rol oynadı.

☆ 27 Haziran 1905- Potemkin Ayaklanması

Dünyada ilk kez düzenli bir ordunun gemisinde yaşanan ayaklanmadır. 1905 Devrimi'nin başlangıcı oldu. Devrimin yenilgisinin ardından mürettebatıyla birlikte Romanya'ya sığınan gemi ancak 1917 devriminden sonra geri dönebildi.

☆ 28 Haziran 1926- ÇEKA başkanı Cerjinski öldü

Sovyetler Birliği'nde devrimin ardından karşı devrimcilerle mücadele etmek için kurulan ÇEKA'nın başında görevlendirildi ve iç savaş sırasında önemli başarılar elde etti.

☆ 30 Haziran 1925- Şeyh Sait ve 46 arkadaşı idam edildi

☆ 30 Haziran 1980- Çorum katliamı

Devlet eliyle organize edilen katliamda, sivil faşistler, Alevi mahallelerine saldırdılar. 26 kişi öldürüldü, yüzlerce yaralandı. Yüzlerce aile de Çorum'u terk etmek zorunda kaldı.

☆ 1 Haziran 1971- Hüseyin Cevahir katledildi

Mahir Çayan'la gerçekleştirdikleri bir eylem sonrası İstanbul-Maltepe'de bir evde polis tarafından kuşatıldılar. 3 gün boyunca süren direnişte, THKP-C önderlerinden Hüseyin Cevahir katledildi, Mahir Çayan yaralı olarak yakalandı.

☆ 2 Haziran 1970- Orhan Kemal öldü

Orhan Kemal, Nazım Hikmet'le kaldığı cezaevinde, onun yönlendirmesi ile roman yazmaya başladı. Kendisi de işçi olarak çalıştığı için, işçilerin yaşamlarını romanlarında işledi. Hanımın Çiftliği, Bekçi Murtaza, El Kızı gibi romanlarıyla ünlüdür.

☆ 2 Haziran 1991- Ahmed Arif öldü

"Hasretinden prangalar eskittim" kitabıyla ünlenen Ahmet Arif, Kürt halkının acılarını, özlemlerini işlediği kadar, emekçilerin sorunlarını da şiirlerine yansıttı.

☆ 3 Haziran 1949- Mikhail Kalinin öldü

1875'de Petrograd'da doğdu. Ağır illegalite şartlarında çalıştı ve birçok kez tutuklandı, sürgünlere gönderildi. Her baskının ardından mücadelesini daha da üst boyutlara taşıdı. 1912 yılında MK yedek üyeliğine seçildi. Devrimden sonra Petrograd Belediye Başkanlığı yaptı. 1922'de Komünist Partisi Merkez Yürütmesi'nde yer aldı. 3 Haziran 1949'da hastalıktan öldü. "Devrimci Eğitim Devrimci Ahlak" eseri en çok bilinenidir.

☆ 6 Haziran 1981-

MLSPB militanları şehit oldu

Tamer Arda, Mete Atilla Ermutlu, Ercan Yurtbilir ve Doğan Özzümrüt, Maltepe'de ve Sefaköy'de çatışarak şehit düştüler.

☆ 8 Haziran 1844- Silezyalı dokumacıların ayaklanması

Alman işçi sınıfının ilk ayaklanmasıdır. Örgütsüz, siyasal hedeften yoksun ve tamamıyla yoksulluğa karşı isyan niteliği taşısa da, Alman burjuvazisinin paniğe kapılmasına yetmiştir.

1843-1844 kışında başlayan ekonomik durgunluk dokuma işçilerinin sefaletlerinin derinleşmesine neden oldu, açlık ve yoksulluk giderek büyüdü. Bölgenin en büyük dokuma fabrikasının patronu, işçilerine "çim yemelerini" tavsiye ediyordu. Açlığa isyan eden bir işçinin tutuklanması, ayaklanmayı başlatan kıvılcım oldu. Askerin saldırısı üzerine pek çok işçi öldü, yüzlercesi tutuklandı. Ayaklanma çevre bölgelere yayılmadan vahşice bastırıldı.

☆ 13 Haziran 1969- Alpogut işgali

Çorum'da bulunan ve Özel İdare tarafından işletilen linyit sektörü, kötü yönetilmeyi protesto eden işçiler tarafından işgal edildi. 786 işçi 34 gün boyunca oluşturdıkları komiteyle işyerini yönettiler ve bu sürede üretimi yüzde 50 oranında arttırdılar.

☆ 14 Haziran 1984- ÖO direnişi

Abdullah Meral, Mehmet Fatih Öktülmüş, Haydar Başbağ ve Hasan Telci şehit düştüler. '84 ÖO eylemi, 12 Eylül karanlığını yırtan bir ışık oldu.

☆ 15 Haziran 1915- 19 Ermeni devrimci asıldı

Sosyal-demokrat Hınçak Partisi'nin MK üyesi Paramaz (Madteos Sarkisyan) ve 19 yoldaşı İstanbul Beyazıt Meydanı'nda asıldı. Paramaz, idam sephasında "Yaşasın Sosyalizm!" diyerek can verdi.

☆ 17 Haziran 2005- MKP/HKO üyeleri Mercan'da katledildi

MKP Genel Sekreteri Cafer Cangöz, Aydın Hanbayat, Okan Ünsal, Ali Rıza Sabur, Alaattin Atas, Cemal Çakmak, Berna Saygılı Ünsal, Kenan Çakıcı, Ökkeş Karoğlu, Taylan Yıldız, İbrahim Akdeniz, Dursun Turgut, Binali Güler, Ahmet Perktas, Gülnaz Yıldız, Çağdaş Can, Ersin Kantar, kongre için Dersim'e giderken vahşice katledildiler.

☆ 18 Haziran 1936- Gorki öldürüldü

Kendisi de işçi olan ve çok yoksul bir

Haziran ayında şehit düşen İhtilalci Komünistler

17 Haziran 1984- Mehmet Fatih Öktülmüş

21 Haziran 1978- Muzaffer Mutlu

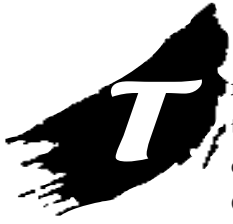
İstanbul'da sivil faşistler tarafından katledildi. Mutlu'nun cenazesi, Amasya ve İstanbul'da düzenlenen gösteriler eşliğinde Amasya'da toprağa verildi.

30 Haziran 1980- Songül Kayabaşı

15-16 Haziran büyük işçi direnişinin yıldönümünde İstanbul Kartal Karlıköpe'de düzenlenen silahlı korsan gösteride çıkan çatışmada bir asteğmen ve iki er öldürüldü. Bunun üzerine Kartal'da terör estiren devlet, yüzlerce devrimciyi gözaltına aldı. TİKB sempatizanı Songül Kayabaşı'da bunlardan biriydi. Songül Kayabaşı, TKP-ML sempatizanı Aziz Aras'la birlikte işkencede katledildi.

Trump Ortadoğu'yu karıştırdı

Trump daha göreve başlamadan önce, ABD'nin dış politikasında önemli değişimler yaşanacağı ifade ediliyordu. Buna göre, Rusya ile yakın ilişkiler kurulacak ve Çin hedef tahtasına çakılacaktı.

ABD'nin kendisine rakip olarak asıl Çin'i gördüğü biliniyor. 2000'lerin başından itibaren bütün siyaset belgelerinde Çin'in yükselişini durdurmak, en önemli dış politika unsuru oldu. Ancak Çin'in politik manevraları, ABD ile Çin'in doğrudan karşı karşıya gelmesini engelledi.

Trump'ın ısrarlı Çin karşıtlığı ise, yeni bir dönemin başladığı duygusunu yaygınlaştırdı. ABD'nin Çin'e savaş açmak için bahaneler arayacağı, Suriye'de Rusya ile uzlaşacağı gibi yorumlar da arttı.

Oysa bu yorumlar iki yönüyle de gerçekçi değil. Çünkü masadaki hesaplar, alandaki çatışmalara uymuyor.

Öncelikle ABD'nin Rusya ile uzlaşması kısa ve orta vadede mümkün görünmüyor. Gerek Suriye topraklarında ki somut çıkar çatışmaları, gerek Baltık ülkeleri başta olmak üzere NATO'nun Rusya'yı tehdit eder pozisyonu, Rusya-ABD "yakınlaşması"nda "umutlar"ın gerçekçi olmadığını baştan kabul etmeyi gerektiriyor.

Diğer taraftan, Üçüncü Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın asıl taraflarının ABD ve Çin olduğu, dünya savaşının bu iki ülke arasında geçeceği-geçmekte olduğu, tartışmasız bir gerçektir. Ancak bu savaşın doğrudan-yüz-yüze bir savaşa dönüşmesi ihtimali henüz yakın görünmüyor. ABD 2001'de Afganistan işgalinden itibaren savaşın tarafı olduğunu gösterdi; savaşa doğrudan girdi. Çin ise, baştan itibaren savaşın bir tarafı olmasına rağmen, bugüne kadar vekalet savaşını yürütmeyi tercih etti.

Bu gerçek ışığında Trump'ın Çin'le olan savaşını Ortadoğu'da, İran üzerinden verdiğini görmek zor değil. Daha göreve gelmeden İran'ı hedefe çakması, tüm açıklamalarında İran'la didişmesi, son günlerde yaptığı Ortadoğu ziyaretinde de İran karşıtlığını başat hale getirmesi, bu politikanın sonucudur. Trump, İran üzerinden Çin'le savaşmaktadır.

Suudi Arabistan ziyareti ve silah anlaşması

Trump, göreve geldikten sonraki ilk yurtdışı gezisini 20

Mayıs günü Suudi Arabistan'a gerçekleştirdi. Bu ziyaretin, ABD açısından büyük bir önemi var. Suudi Arabistan'la ABD arasındaki ilişkiler, Obama döneminde gerilimli bir hale dönüşmüş ve zayıflamıştı. **Trump'ın ziyareti, hem Suudilerle ilişkileri tamir etmek, hem de Körfez ülkeleri üzerindeki baskıyı artırmak amacını taşıyordu.** Ziyaret sırasında Riyad'da 3 ayrı zirve gerçekleştirilecek olmasının nedeni de buydu.

Ziyaret sırasında Arabistan sokaklarına daha önce hiç olmamış şekilde Trump'un fotoğraflarının ve ABD bayraklarının asılması; Trump'un kızı Ivanka'ya Suudi talip çıkması, Trump'un "kılıç dansı" gibi magazinel kesitlerle öne çıkartıldı. Suudi kralın Trump'a madalya takması ve Trump'un kral önünde eğilmesi gibi ayrıntılar bir tarafa bırakılırsa, ziyaretin en önemli sonucu iki ülke arasında 350 milyar dolarlık askeri anlaşma paketi imzalanması oldu. Bu rakam, Türkiye'nin

2016 yılındaki toplam dış ticaretinden daha fazla.

Trump'ın Riyad'daki ilk icraatı, Suudi Kral Salman ile birlikte, "Küresel Aşırılık Yanlısı İdeolojilerle Mücadele Merkezi"nin açılışını yapmak oldu. IŞİD'in ve bilumum "aşırılık yanlısı" radikal İslamcı çetelerin finansörü Suudi Arabistan, radikal İslamcı çetelerin koordinatörü ABD ile birlikte, onlara karşı mücadele edeceklermiş!

Ardından **ABD-Arap ve İslam Ülkeleri Zirvesi, İran'ı hedefe çakmanın seremonisi şeklinde yürütüldü. Ortadoğu genelindeki tüm sorunların, savaşların ve çatışmaların sorumlusu, İran ilan edildi.** Zirveye katılan 55 ülkenin önüne bir de görev koydu Trump: "İran'ın üzerindeki baskının artırılması ve tecrit edilmesi." Ve bu görevi yerine getirmek üzere, bir Arap NATO'su kurulması kararı, zirvenin sonuç deklarasyonuna kaydedildi.

S. Arabistan ziyareti, ABD için birçok yönüyle kazançlı bir sonuç yarattı. En başta S. Arabistan ile ABD arasında uzun zamandır yaşanan sıkıntıların geride bırakıldığı ilan edildi. Ki bu durum, iki ülke açısından da giderek daha yaşamsal bir hale dönüşmüştü. **Suudlar ABD kalkanına daha fazla ihtiyaç duydukları için; ABD ise, Körfez'de İran-Suriye-Rusya ittifakına karşı güçlü bir odak oluşturmak için, ilişkileri düzeltmeleri gerekiyordu.**

Bu yanı sıra hedefine ulaşmış görünmektedir. ABD'nin Ortadoğu'da bir süredir planladığı Şii eksene karşı Sünni direniş gücü oluşturma çabası, Arap NATO'su kararıyla hayatı geçmiş sayılır. Keza bu Arap NATO'sunun İran'a karşı tutum belirlemiş olması da Trump'ın çizdiği çerçeveye uygundur.

Üstelik bunu göreve gelir gelmez 7 Müslüman ülkeye vize yasağı kararı alan, Müslüman göçmenleri sınır dışı etme tehdidi savuran bir ABD başkanı gerçekleştirmiştir. Daha birkaç ay önce bu tehditle karşı karşıya kalan İslam ülkelerinin, zirve sırasında ABD güdümünde bir ittifak kurup ABD'nin istediği hedefe yönelmeleri de ayrıca utançlarıdır.

İkincisi, Suudi parası da petrolü de ABD için vazgeçilmez finansal kaynaklar arasındadır. Son yıllarda ABD piyasasındaki petro-dolarlarda azalma söz konusuydu; Trump'ın yaptığı anlaşma ile bu açık önemli oranda kapatılmış oldu.

Trump'ın seçim vaatlerinden birisi, ABD'nin 19 trilyon

Üçüncü Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın asıl taraflarının ABD ve Çin olduğu, dünya savaşının bu iki ülke arasında geçeceği-geçmekte olduğu, tartışmasız bir gerçektir. Ancak bu savaşın doğrudan-yüz-yüze bir savaşa dönüşmesi ihtimali henüz yakın görünmüyor. ABD 2001'de Afganistan işgalinden itibaren savaşın tarafı olduğunu gösterdi; savaşa doğrudan girdi. Çin ise, baştan itibaren savaşın bir tarafı olmasına rağmen, bugüne kadar vekalet savaşını yürütmeyi tercih etti.

dolar olan dış borcunu, Körfez ülkelere ödetmekti. Seçilmesinin ardından Kasım 2016'da yaptığı bir konuşmada, "Ortadoğu ülkelerine 6 trilyon dolar harcadık, bu parayla kendi ülkemizi iki kere yenisinden kurardık" sözlerini sarfetmişti. Şimdi Körfez ülkelerinden bu parayı tahsil etmeyi hedefliyor.

Suudi Arabistan'ın ne doğru düzgün bir ordusu, ne de savaş gücü vardır. Öyle ki Yemen'de savaşan Husi güçleri, birçok defa Suudi topraklarında Suudi askeri üslerini bombalamış, kimisini ele geçirmiş, en son Trump bölgeye gelmeden hemen önce bir Suudi uçağını düşürmüşlerdir. Yani Yemen gibi bir ülkede, direnişçi güçler Suudları askeri olarak zorlamaktadır. Böyle bakıldığında, **S. Arabistan'ın 350 milyar dolarlık silahlanma anlaşmasına ihtiyacı yoktur. Ancak ABD'nin 350 milyar dolara ihtiyacı vardır.** Bu anlaşma, ABD'nin dış borcunu hafifletmeye dönük "küçük bir katkı"dır.

İmzalanan anlaşmalara, sağlanan başarılar bakıldığında, Trump'ın kılıçla dansetmesinde de, kralın önünde eğilmesinde de, kızı Ivanka'nın "Suudi Arabistan'daki kadın hakları" hakkında övgüler dizmesinde de şaşılacak bir durum yoktur elbette.

Katar'da çıkartılan kriz

Trump'ın Suudi Arabistan'da Arap ülkelerini İran'a karşı kışkırtmasının ardından, çok geçmeden Katar krizi gündemin ortasına düşüverdi. Suudilerin başını çektiği 7 Arap ülkesi, Katar'a karşı yaptırımlar ve ambargo kararı aldıklarını açıkladılar. Sonrasında bu kervana katılan ülke sayısı 11'e yükseldi.

Yaptırım nedeni olarak ileri sürülen unsurlar, Katar'ın İran'la yakın ilişkiler kurması, Ortadoğu'da Şii milisleri desteklemesi, Müslüman Kardeşler'in yönetici kadrolarını ülkesinde barındırması ve ülke dışında da destek vermesi; hepsinin özeti olarak "Ortadoğu'da terörün desteklenmesi" biçiminde açıklanmıştır.

Aslında **Katar'ın, Suriye savaşının başından itibaren IŞİD'e ve genel olarak radikal İslamcı çetelere destek verdiği sır değildi zaten.** Suriye savaşının arkasında Türkiye, Suudi Arabistan ve Katar'ın olduğu, onları da ABD'nin desteklediği, sayısız belge ve bilgiyle 2011'den bu yana medyada fazlasıyla yer aldı. ABD'nin yönettiği bir IŞİD gerçeği vardı ve bu IŞİD, Türkiye'nin lojistik olanakları, Katar ve Suudi dolarları ile Suriye'de savaşma gücü elde etmişti. Benzer biçimde, adına ÖSO denilen yapının içinde yer alan pek çok

Katar, dış dünya ile olan ilişkilerinde, devasa doğalgaz kaynaklarının getirdiği zenginliği kullanarak, giderek daha fazla ABD'nin kontrol alanının dışında hareket etmeye başladı. Mesela Rusya'nın en büyük tekelleri arasında yer alan petrol-doğalgaz şirketi Rosneft'in hisselerinin bir kısmını Katar satın aldı. Keza Almanya'nın devasa tekelleri ile ortaklıkları vardı. Deutsche Bank'ın yüzde 10 hissesi Katar'ın elindeydi. İran ile olan ilişkiler ise, başından itibaren farklı dinamikler taşıyor. Katar ve İran, Basra Körfezi'nin iki yakasında karşı karşıya ama birbirlerine çok yakın ülkeler. Aynı doğalgaz sahasını kullanıyor, bu doğalgazı belli anlaşmalar doğrultusunda çıkarıyorlar.

radikal İslamcı çete de bu destek ağından faydalanmaktaydı.

Yani **Katar, "Ortadoğu'da terörün desteklenmesi" faaliyetini, yıllardır ABD ve Suudi Arabistan ile birlikte yapıyordu;** bu yeni bir durum değildi.

Yeni olan, Katar üzerinden İran'ın hedefe çakılmasıydı.

Başlangıçta ABD bu işin dışında görünmeye çalıştı, ama Katar'a bu saldırı S. Arabistan ile ABD'nin ortak saldırısı olarak gelişti. Zaten ABD ile bu kadar büyük bir anlaşma imzalayan Suudilerin, ABD'nin inisiyatifi dışında bir adım atması ihtimali de yoktu. Yapılanın özeti, Katar'a had bildirme ve hizaya çekme operasyonuydu. Bu arada İran da bir kere daha suçlanmış oluyordu.

Katar'la ilgili bir sorun çıkacağı, daha Trump'la yapılan Arap Zirvesi sırasında belli olmuştu. Yazılanlara göre, ABD'nin dış borcunu Arap şeyhlerine ödetmek isteyen Trump, petrol zengini ülkelerin hepsinin önüne bir bedel koymuştu. **350 milyar doları Suudiler üstlendi, Bahreyn, Birleşik Arap Emirlikleri ve Ürdün 100 milyar doları paylaştılar. Katar ise, kendisi için biçilen miktarı fazla bulduğunu belirterek ödemeyeceğini söyledi. İplerin koptuğu nokta da bu oldu.**

Katar'ın bu muhalefeti ve itirazı üzerine, Suudilerin önyak olduğu saldırı kampanyası başlatıldı.

Suudilerin Katarla geçmişten gelen çelişkileri sözkonusuydu. **Suudi Arabistan, genel olarak yarımada'daki ülkeleri kendi doğal hegemonya alanı olarak görür. Katar gibi "ufacık" ülkelerin, kendisine kafa tutmasını bir kenara bırakalım, ayrı bir politika izlemesine bile tahammül edemez.** Ancak Katar da bölgenin en zengin ülkelerinden biridir ve "boyuna bakmadan", bu zenginliğin pervasızlığıyla hareket etmektedir. El Cezire televizyonunun bölgenin en etkin televizyonu haline gelmesi, Suriye savaşında aktif rol oynaması, İhvan ve Hamas gibi örgütlere hamilik yapması, İran ve Rusya ile kurduğu ilişkiler gibi unsurlar, Suudilerin tepkisini çekmekteydi. Katar adeta Körfez'de Suudi Arabistan'la bir bilek güreşine, bir "patronluk" yarışına girişmiş; Suudi Arabistan'daki karargahını Katar'a taşıyan ABD de, bu yarışta Katar'a destek sunmuştu. Tabii yakın zamana kadar.

ABD'nin Katar'la sorunları ise, son dönemde giderek arttı. Mesela Katar, ABD seçimlerinde Trump'ı değil, Clinton'u desteklemişti. Mali olarak ABD'nin istediği parayı aktarmayı reddettiği gibi,

bölgede ABD'nin en önemli hedefi olan İran'a dönük saldırgan tutumu zayıflatın bir rol oynuyordu. ABD'nin İran'a karşı kurduğu Arap NATO'su içinde yer almayı da, Yemen'de Suudi ordusunun yanında savaşmayı da reddetmişti.

Katar, dış dünya ile olan ilişkilerinde, devasa doğalgaz kaynaklarının getirdiği zenginliği kullanarak, giderek daha fazla ABD'nin kontrol alanının dışında hareket etmeye başladı. Mesela Rusya'nın en büyük tekelleri arasında yer alan petrol-doğalgaz şirketi Rosneft'in hisselerinin bir kısmını Katar satın aldı. Keza Almanya'nın devasa tekelleri ile ortaklıkları vardı. Deutsche Bank'ın yüzde 10 hissesi Katar'ın elindeydi.

İran ile olan ilişkiler ise, başından itibaren farklı dinamikler taşıyor. Katar ve İran, Basra Körfezi'nin iki yakasında karşı karşıya ama birbirlerine çok yakın ülkeler. Aynı doğalgaz sahasını kullanıyor, bu doğalgazı belli anlaşmalar doğrultusunda çıkarıyorlar. Dahası, asıl olarak İran'ın kontrolünde bulunan Basra Körfezi'ni İran ile uyum içinde kullanmak zorunda kalıyor. Bu durum, Katar'ın İran'la ilişkileri hep dengede tutmasını gerekli kılıyor. Bu denge ilişkisi, sadece Katar için değil, Körfez'e kıyısı olan diğer ülkeler için de sözkonusu. Mesela 2010 yılında Umman ve Katar, İran ile ortak savunma anlaşması imzaladılar. Keza Birleşik Arap Emirlikleri'nin İran'la ekonomik anlaşmaları var.

Sonuçta Katar'ın ne İran ile olan ilişkileri, ne İhvan'ı koruyan tutumu yeni değil. Yeni olan, Katar'a had bildirme ihtiyacı. Bu doğrultuda Suudi önderliğinde Arap ülkeleri harekete geçirildi.

Ancak bu kuşatma çabası, ABD açısından sıkıntılı yeni bir durum oluşturdu. Almanya, Rusya, İran gibi ülkeler, Katar'a sahip çıktı. Bugün Katar, İran hava sahasını kullanarak uçaklarını diğer ülkelere gönderebiliyor. Rusya ve İran, Katar'a "insani yardım" yapmaya başladılar. Ve Katar, beklendiği gibi ABD karşısında hemen geri adım atmış görünmüyor.

ABD'nin hegemonyasının daha güçlü olduğu bir dönemde bu kuşatma gerçekleşmiş olsaydı, Katar da hizaya sokulabilirdi. Ancak **bugün, Ortadoğu'nun dengeleri ABD'nin kontrolü altında değil. Tersine, Rusya ve İran'ın giderek artan gücü, bölge ülkelerinde "alternatifsiz değiliz" etkisi yaratıyor.** Katar'ın ABD karşısında geri adım atması elbette mümkün. Ancak **bu krizde, İran'ı tercih etmesi ihtimali de**

oldukça yüksek ve böyle olursa, Suriye savaşı başta olmak üzere Ortadoğu politikasında çok fazla taş yerinden oynayacaktır. ABD emperyalizmi de bu durumun farkına sonradan varmış olmalı ki, Katar üzerindeki baskıyı hafifletmeyi, Suudileri dizginlemeyi hedefleyen açıklamalar yapıyor.

Asıl hedef İran

İran üç cephede birden (Suriye, Irak ve Yemen) ABD'ye ve onun tetikçilerine karşı savaşmakta ve bu savaşlarda üstünlüğünü korumaktadır. Ve Çin'in Ortadoğu'daki çıkarlarının temsilcisi, Çin'in hegemonya savaşının baş aktörüdür. Bu konumuyla, Trump döneminde ABD'nin öncelikli hedefi konumuna yükselmiştir.

Geçtiğimiz ay yapılan seçimlerde Ruhani'nin kazanması, ABD'nin tepkisini artıran bir diğer unsur oldu. İran, Ruhani döneminde Obama ile nükleer anlaşmayı imzalayarak önemli bir adım atmıştı. Bu adım, hem devletlerarası ilişkilerde yeniden masaya oturmasını sağlamış, hem de İran'a dönük ambargonun kaldırılmasını getirerek ekonomik rahatlama oluşturmuştu.

Savaşta İran'a güç yetiremeyen ABD, iki hamle birden yaptı. Birincisi Katar krizi ile İran'ı sıkıştırmaya çalıştı. İkincisi, İran'da patlayan bombalar, sadece patladığı noktaları değil, siyasal olarak bütün İran'ı sarstı.

İran bugüne kadar kendisini "güvenlik ve istikrar merkezi" olarak tanımlıyordu. Öyle ki, 1970'lerden bu yana, İran'da tek bir bomba patlamamış, Arap ayaklanmaları İran'a ulaşmamıştı. 2014'ten bu yana dünyanın dört bir yanında patlayan IŞİD bombaları bile, İran'a girmeyi başaramamıştı. İstihbarat ağının ve devlet kontrolünün çok güçlü olduğu İran'da, hem mecliste hem de İran'ın "kurucu önderi" konumundaki Humeyni'nin mezarında IŞİD bombalarının patlaması oldukça önemliydi.

Elbette patlayan bombalar, İran'ın Ortadoğu'da yürüttüğü savaşı sekteye uğratacak değil. Tersine bundan sonra daha saldırgan ve daha etkin politikaların izleneceğini söyleyebiliriz.

"Kuzey koridoru" değil, "doğu koridoru"

Türkiye'nin en büyük korkusu ve şovenizmi kışkırtma argümanı, Suriye'deki Rojava ile "Akdeniz'e uzanan Kürt koridoru"nun kurulacağı idi. Aslında başından beri bu fikrin hayata geçmesi ihtimali yok denecek kadar zayıftı;

bunu da sürekli belirttik. Çünkü "Kürt koridoru"nun Akdeniz'e ulaşabilmesi için, ya Türkiye'den Hatay'ı, ya da Rusya'nın askeri üssünün bulunduğu Lazkiye'yi almaları gerekiyordu. Her iki ihtimal de, gerçekleşmesi son derece şiddetli siyasal altüst oluşları gerekli kıldığı için, fazlasıyla uzaktı.

Diğer taraftan, bugün yeni bir koridorun oluşturulmakta olduğunu görüyoruz. Bu, Suriye ile Irak arasındaki sınırı ele geçirmeyi hedefleyen "doğu koridoru". Rojava'nın batı yönünde sınırlarına ulaştığını, daha fazla ilerleyemeyeceğini gören ABD, Irak sınırını kontrol altına almak için güneye doğru bir akın başlattı. YPG'nin önderliğindeki SDG'nin yürüttüğü Rakka savaşı, bunu hedefliyor.

YPG Rakka'yı ele geçirdiğinde, yani Türkiye sınırından Rakka'ya kadar uzanan Suriye'nin doğu sınırı ABD'nin kontrolüne geçtiğinde, bunun en önemli sonucu Irak-Suriye bağının zayıflaması olur. Doğrudan etkisi de, Şam-Bağdat hattını koparmak, İran'ın Akdeniz'e uzanan yolunu kesmek olacaktır.

Irak ve Suriye'deki savaşa müdahil olan, hatta burada savaş alanlarına askeri birlikler gönderen İran, Akdeniz'e kadar uzanan coğrafyayı kendi kontrolü altında tutmayı planlıyor. İran doğalgazının ve her türden ticaretinin Akdeniz'e uzanması, İran için çok önemli bir ekonomik çıkar anlamına geliyor.

ABD ise, hem Irak'ta hem de Suriye'de çok önemli mevzileri kaybetmiş olduğunun farkında. Özellikle Rusya'nın savaşa dahil olmasının ardından, ABD'nin etkinliği ve savaş inisiyatifi her geçen gün azaldı. 2014'te büyük bir gövde gösterisiyle sahaya sürülen IŞİD'in artık "yenilmekte-yokolmakta olan" bir güce dönüşmesi, bunun en net ifadesi. Bu koşullarda ABD, stratejik noktaları elinde tutmaya kilitlendi. Kürt hareketiyle kurduğu ilişki, bu stratejik hedeflerden birisi. ABD, Türkiye'nin bütün muhalefetine rağmen YPG'ye askeri yardımını artırıyor ve Rojava'ya kurduğu 4 askeri üssü etkin biçimde kullanıyor.

Yanısıra, IŞİD'in başkenti konumunda olan Rakka'nın da el değiştirmesini istiyor. Çünkü Suriye Ordusu, mutlaka Rakka'yı alacak. Suriye'den önce Rakka'yı ele geçirmesi gerekiyor. Rusya'nın yaptığı açıklamaya göre, Rakka'daki IŞİD'çi çetelerin Deyr ez Zor'a çekilmesi, kentin YPG'ye bırakılması için anlaşma yapıldı. Anlaşmayı bozan unsur, Rakka'dan çekilen IŞİD'in Rusya tarafından vurulmuş olması. Uçsuz bucaksız çöl

İran üç cephede birden (Suriye, Irak ve Yemen) ABD'ye ve onun tetikçilerine karşı savaşmakta ve bu savaşlarda üstünlüğünü korumaktadır. Ve Çin'in Ortadoğu'daki çıkarlarının temsilcisi, Çin'in hegemonya savaşının baş aktörüdür. Bu konumuyla, Trump döneminde ABD'nin öncelikli hedefi konumuna yükselmiştir. Savaşta İran'a güç yetiremeyen ABD, iki hamle birden yaptı. Birincisi Katar krizi ile İran'ı sıkıştırmaya çalıştı. İkincisi, İran'da patlayan bombalar, sadece patladığı noktaları değil, siyasal olarak bütün İran'ı sarstı.

ortamında çekilmeye çalışan IŞİD'çi çeteler, Rus uçakları için açık hedef haline geldi. Üstelik Suriye Ordusu da Rakka'yı ele geçirmek için büyük bir savaş veriyor. Bu koşullarda **bir taraftan ABD destekli YPG'nin, diğer taraftan Rusya destekli Suriye Ordusu'nun Rakka'yı ele geçirme savaşı, tüm hızıyla sürüyor.**

Sınırın kontrolünü ABD'ye bırakma konusunda Irak ve İran da harekete geçmiş durumda. Irak sınırında da İran destekli Haşdi Şaabi güçleri konumlandı. Musul'u IŞİD'den kurtarmayı neredeyse tamamlamak üzere olan, Şengal'de de belli bölgeleri kendi kontrolünde tutan **Haşdi Şaabi birlikleri, Irak-Suriye sınırında adım adım temizlik gerçekleştirerek güneye doğru ilerliyor, tüm sınır hattının Irak tarafını kontrol altına alma hedefiyle hareket ediyorlar.**

Irak'ta onların ilerleyişini durdurabilecek bir güç yok. **Suriye tarafında ise, Suriye Ordusu Rakka'nın güneyinden Irak sınırına kadar ulaşmış durumda. Böylece ABD ve YPG'nin önünü kesmiş, Rakka ile Deyr ez Zor arasındaki bağı koparmış oldu.** IŞİD Rakka ve Deyr ez Zor'da iki parçaya bölündü. Rakka'da kimin ne kadarlık bölgeyi ele geçireceği henüz belli değil, ancak ABD'nin Rakka'dan daha güneye inerek Deyr ez Zor'a uzanma hedefi bozuldu.

* * *

ABD, Ortadoğu'da tıkanan siyasal hedeflerine yeni bir yol açmaya çalışıyor. İran'ı sıkıştırarak, Arap ülkelerini yeniden kendi arkasında toplayarak bunu gerçekleştirmek istiyor. Ancak görünen o ki, bu hiç kolay olmayacak. ABD, en güçlü zamanlarında bile başaramadığı bu hegemonyayı, güç kaybetmekte olduğu bir dönemde kuramayacaktır.

Kaldı ki, bu durum, başka bir çok alanda yaşadığı sorunlarla aynı döneme denk gelmektedir. Son dönemde Almanya ile ABD'nin bir çok konuda yollarının ayrılmakta olduğu da görünüyor. Almanya Başbakanı Merkel'in, NATO Zirvesi'nin ardından Trump için "güvenilmez" sözünü kullanmış olması durumu özetlemektedir.

Diğer taraftan **Trump, kendi ülkesinde de yönetme sorunu ile boğuşmaktadır.** Seçildiğinden bu yana, göreve atadığı yöneticiler arasından istifa edenler oldu. Ve Trump'ın da görevden alınmasının yasal prosedürü üzerine çeşitli tartışmalar yapılıyor

Bu koşullar altında, ABD'nin Ortadoğu politikalarının sorunsuz ilerlemesi, evdeki hesapların bölge ülkelerine uygun hale getirilmesi hiç kolay değildir.

M. Fatih Öktülmüş

KAVGAMIZDA

YAŞIYOR!

**Bir yıldız vardır hani
Bütün yıldızlar içinde der Homeros
Ne kopmuştur hiçbir zaman
Kök saldığı kutsal yerden
Ne de boyun eğmiştir
Ölüm kusan hiçbir karanlık önünde
Nasıl susulursa**

**Bin yıllık zamana karşı okyanus dilinde
Aynen öyle parlamıştır
Tüm gecelerin gökyüzünde
Aynen öyle...**

**Ey halkımın demir kazık dediğı
Yıldızlar içindeki soylu yıldız
Varsın onlar söndü bilsinler seni
Bulutları delerek saldığı ışıklar**

**Ki bin renkli gelenek üzre
Balkıyıp çoğalıyor şimdi
Susmayan bir hücreler senfonisinde
Kentlerin en yumuşak sessizliğinde
Bildiriler düşüyor artık**

**İnsanların yüreğine yağmur taneleriyle
Gök güremeyince yer gülmez
Gök güremeyince yer gülmez diye...**

Adnan Yücel